

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně, pobočka ve Zlíně, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radomíra Koudely a přísedících Aleny Gogelové a Miroslavy Motyčkové v hlavním líčení konaném dne 25. června 2020

takto:

Obžalovaní

1. **M.F.**, narozený dne XXXXX, bytem XXXXX,
2. **M.F.**, narozený dne XXXXX, bytem XXXXX,

jsou vinni, že

1. obžalovaný M.F. v průběhu rozvodového řízení, zahájeného dne 13. 2. 2014 u Okresního soudu ve Zlíně na návrh jeho tehdejší manželky M.F., aby snížil hodnotu majetku ve společném jmění manželů a aby v případě jeho vypořádání získal pro sebe větší podíl, než by mu po právu náležel, vybral ve dnech 14. 3. 2014, 21. 3. 2014, 25. 3. 2014 a 28. 3. 2014 bez vědomí M.F. ze svého bankovního účtu vedeného u Sberbank CZ, a. s., pod číslem XXXXX, hotovost v celkové výši 18.384.784 Kč, z níž nejméně 16.000.000 Kč použil výhradně pro svou potřebu, v řízení o vypořádání společného jmění manželů, vedeném Okresním soudem ve Zlíně pod spisovou značkou 6 C 43/2016, jakož i v dalších souvisejících civilních řízeních, jejichž účastníkem byla i M.F., pak nejpozději ode dne 13. 10. 2017 lživě tvrdil, že částku 9.000.000 Kč použil na úhradu půjčky svému otci M.F., což doložil fiktivní smlouvou o půjčce datovanou dnem 4. 11. 2005 a fiktivním potvrzením věřitele o úhradě dluhu dlužníkem datovaným dnem 30. 5. 2014, a že částku 7.000.000 Kč uhradil jako výpalné konkursní mafii, aniž by k tomu uvedl jakékoliv podrobnosti,

příčemž pokud by M.F. tyto předstírané, avšak neuskutečněné platby na vrub společného jmění manželů před soudem akceptovala, její vypořádací podíl by byl snížen o částku 8.000.000 Kč,

2. obžalovaný M.F. přesně nezjištěné době od 13. 2. 2014 do 30. 5. 2014, na žádost svého syna - obžalovaného M.F. a bez vědomí jeho tehdejší manželky M.F., podepsal fiktivní smlouvu o půjčce na částku 9.000.000 Kč, datovanou dnem 4. 11. 2005, a na tuto smlouvu o půjčce navazujícího fiktivního potvrzení věřitele o úhradě dluhu dlužníkem datovaného dnem 30. 5. 2014, ač věděl, že antidatovaná smlouva a doklad o vrácení peněz mohou obžalovanému M.F. sloužit jako důkazy ke snížení hodnoty majetku ve společném jmění manželů a mohou tak snížit vypořádací podíl M.F. o částku 4.500.000 Kč,

tedy

pod bodem 1.

obžalovaný M.F. se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby sebe obohatil tím, že uvede někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku škodu velkého rozsahu, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

pod bodem 2.

obžalovaný M.F. opatřením prostředků úmyslně umožnili jinému, aby sebe obohatil tím, že uvede někoho v omyl, a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchali

pod bodem 1.

obžalovaný M.F. zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku, ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku,

pod bodem 2.

obžalovaný M.F. účastenství ve formě pomoci ke zločinu podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku.

a odsuzují se

1. obžalovaný M.F.:

Podle § 209 odst. 5 ve smyslu § 58 odst. 1, 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výši **3 (tří) let**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 5 (pěti) let.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1 trestního zákoníku k peněžitému trestu ve výměře 700 denních sazeb, kdy jedna denní sazba činí 10.000 Kč, tedy k celkovému peněžitému trestu ve výměře 7.000.000 Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že by ve stanovené době nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 (tří) let.

2. obžalovaný M.F.:

Podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výši **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 3 (tří) let.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená M.F., narozená XXXXX, se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Oproti tomu

obžalovaný M.H., narozený dne XXXXX, bytem XXXXX, nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici XXXXX,

se podle § 226 písm. c) trestního řádu zprošťuje obžaloby státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně č. j. 3 KZV 8/2019-116, která byla předána Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně dne 30. 1. 2020, pro skutek, že

přesně nezjištěného dne v době od 13. 2. 2014 do 30. 5. 2014, na žádost obžalovaného M.F. a bez vědomí jeho tehdejší manželky M.F., se spolupodílel na vytvoření fiktivní smlouvy o půjčce na částku 9.000.000 Kč, datované dnem 4. 11. 2005, kterou měl uzavřít obžalovaný M.F. jako dlužník a jeho otec M.F. jako věřitel, a na tuto smlouvu o půjčce navazujícího fiktivního potvrzení věřitele o úhradě dluhu dlužníkem datovaného dnem 30. 5. 2014, a to tak, že M.H. na nezjištěném místě nechal vytvořit smlouvu, následně na ní ověřil podpisy účastníků a opatřil ji razítkem své bývalé advokátní kanceláře a M.F. tyto dokumenty podepsal, oba přitom věděli, že k půjčce a jejímu vrácení ve skutečnosti nedošlo a že antidatovaná smlouva a doklad o vrácení peněz budou obžalovanému M.F. sloužit jako důkazy ke snížení hodnoty majetku ve společném jmění manželů,

tedy

opatřením prostředků měl úmyslně umožnit jinému, aby sebe obohatil tím, že uvede někoho v omyl, a měl tak způsobit na cizím majetku značnou škodu,

čímž měl spáchat

trestný čin účastenství ve formě pomoci ke zločinu podvodu podle § 24 odst. 1 písm. c), § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku.

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v průběhu hlavního líčení, a to především listinnými důkazy, znaleckým posudkem, výpovědi svědkyně byly zjištěny skutečnosti, které jsou uvedeny ve výrokové části tohoto rozsudku. Soud nejprve uvede výpovědi všech obžalovaných, následně výpovědi svědků, poté uvede znalecký posudek, listinné důkazy, ze kterých bude konstatovat pouze důkazy, které mají přímý vztah k projednávané věci.

2. **Obžalovaný M.F.** u hlavního líčení ve věci odmítl vypovídat. Nalézací soud přečetl u hlavního líčení v souladu s trestním řádem, jeho výpověď z přípravného řízení, kde obžalovaný M.F. popřel spáchání trestné činnosti. Obžalovaný uvedl, že nevytvořil žádnou fiktivní smlouvu o půjčce, kterou by se pokusil dosáhnout snížení hodnoty majetku ve společném jmění. Nikdy za tímto účelem neoslovil ani svého otce M.F., ani M.H.. S tím se navíc od roku 2011 nestýkal, jejich vztahy byly na bodu mrazu, protože mu dlouhodobě dlužil peníze. Ty mu nakonec vrátil, ale jejich vztahy to poznamenalo, v jeho trestní kauze byl k této záležitosti vyslýchán i policií. Pokud jde o vypořádání společného jmění, ničím se nepokusil snížit hodnotu majetku a takto získat pro sebe větší podíl na úkor F.. S bývalou manželkou se nedokáží dohodnout, protože jejich vztahy jsou velmi konfliktní. Za 6 let soudních sporů, které iniciovala, nijak nereaguje na jeho pokusy se s ní dohodnout na mimosoudním vyrovnání. Z tohoto důvodu vypořádání společného jmění manželů nadále řeší soud. Nikdy netvrdil, že závazek ze smlouvy o půjčce datované dnem 4. 11. 2005 je závazkem společným a že patří do společného jmění manželů. Jedině v tomto případě by mohla předmětná půjčka zapříčinit snížení hodnoty majetku. Jinak nemá žádné důsledky na vypořádání a na stanovení vypořádacího podílu. V souvislosti s vypořádáním společného jmění předmětnou smlouvu nepředkládal, netvrdil, že je společným dluhem, a neusiloval o vyvolání jakýchkoliv důsledků s ní spojených. Existenci dluhu z této smlouvy zmínil, až když byl soudem dotazován, jak naložil s vybranými penězi. Tyto peníze však bývalé manželce nezapírá a při vypořádání společného jmění bude vypočten vypořádací podíl i z této částky. Během soudního jednání oba dva bez problémů odsouhlasili, že částka vypořádání je 16 000 000 Kč a soud tedy tuto částku považuje za nespornou. O výběrech peněžních prostředků mohla F. vědět, protože měla dispoziční právo k dotčeným účtům a výpisy, které mu chodily domů poštou, před ní nijak neskrýval. Postupem času mu navíc tyto výpisy i kradla, takže to věděla zcela jistě. Pochybnosti o datu vzniku předmětné smlouvy o půjčce by podle jeho názoru mohl rozptýlit znalecký posudek. Dále obžalovaný poukázal na odlišný přístup zlínské policie k jeho trestním oznámením na bývalou manželku, která byla odložena s doporučením, že se má obrátit na soud a řešit své nároky v civilním řízení. Celé toto trestní řízení slouží bývalé manželce pouze jako prostředek k jeho vydírání. Nabízí mu, že za různě vysoké finanční částky v řádu milionů korun toto trestní stíhání zastaví, v opačném případě mu zajistí, že půjde sedět. Dále se obžalovaný odkázal na svou stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že využívá svého práva k věci nevypovídat.
3. Obžalovaný se k věci obsáhle vyjádřil ve svém písemném vyjádření (č. l. 1439-1448). V rámci písemného přípisu opětovně popřel jakoukoliv trestnou činnost. Smlouvu datovanou dne 4. 11. 2005 označil za reálnou. O této smlouvě pak hovořil v rámci soudních řízení u Okresního soudu ve Zlíně, sp. zn. 11 C 30/2017 ve věci zrušení výživného nerozvedené manželky a ve věci 6 C 43/2016 ve věci vypořádání společného jmění manželů, kdy rovněž potvrdil vybrání částky 18 000 000 Kč ve dnech 14. 3. 2014, 21. 3. 2014, 25. 3. 2014 a 28. 3. 2014 z bankovního účtu vedeného u Sberbank CZ, a. s., kdy z této vybrané částky ve výši celkem 18 000 000 Kč, vyplatil 7 000 000 Kč na úhradu výpalného konkurzní mafii a částku 9 000 000 Kč na úhradu půjčky z reálné smlouvy ze dne 4. 11. 2005, což také doložil smlouvou o půjčce a potvrzením věřitele ze dne 30. 5. 2014. Za zcela zásadní obžalovaný považuje skutečnost, že o částce 16 500 000 Kč nikdy netvrdil, ani nikdy neučinil jakékoliv prohlášení, aby tato částka nebyla zahrnuta do společného jmění manželů, tedy, že se jednalo o dluhy společné. O tuto částku tak nebylo sníženo společné jmění manželů a obžalovaný se o tuto částku ani společné jmění manželů nepokoušel snížit, neboť vždy jednoznačně a dostatečně deklaroval, že pokud se týká smlouvy o půjčce ze dne 4. 11. 2015, jednalo se o jeho dluh a nikoliv o dluh patřící do společného jmění manželů. Tato skutečnost je i zřejmá ze smlouvy samotné, kde M.F. není smluvní stranou, takže zde není ani její souhlas s daným dluhem. Pokud se týká finančních prostředků, které předal tzv. konkurzní mafii, obžalovaný se vyjadřuje velmi nekonkrétně. Problém údajně souvisí s konkurzem společnosti XXXXX, kdy nový správce konkurzní podstaty úpadce XXXXX napadl prodej nemovitostí společnosti obžalovaného a tyto nemovitosti zahrnul do konkurzní podstaty.

Předmětné nemovitosti společnost obžalovaného řádně odkoupila od předchozího konkurzního správce a řádně za ně zaplatila. Hrozila možnost nutnosti vyklizení nemovitostí a nevrácení finančních prostředků. Obžalovanému bylo údajně vyhrožováno, včetně narážek na jeho děti. Obžalovaný měl strach, který přetrvává, a proto se nechce blíže vyjadřovat. Finanční prostředky zaplatil, ale o nátlaku a zaplacení nemá žádné důkazy, protože osoby, se kterými jednal, byly velmi opatrné. Po zaplacení tzv. „výpalného“, se situace se společností obžalovaného zklidnila, dostal možnost uzavřít nájemní smlouvu na užívání nemovitosti do doby ukončení soudního sporu o vyloučení nemovitostí z konkurzní podstaty. Blíže se k těmto skutečnostem nechce vyjadřovat. Samotný soudní spor o vyloučení nemovitosti z konkurzní podstaty, nadále probíhá, přičemž hlavním důvodem sporu jsou procezení pochybení předchozího konkurzního správce, což však není chyba společnosti obžalovaného. Pokud bude společnost obžalovaného ve sporu úspěšná, tak obžalovaný získá finanční prostředky za převod obchodního podílu ve společnosti a bude mít dostatek finančních prostředků k vypořádání podílu M.F.. Obžalovaný rovněž poukazyval na problém se stavební firmou, která prováděla většinu prací na rodinném domě na ulici XXXXX, kde společně s poškozenou tehdy bydleli. Firma měla zneužít podpis obžalovaného z dokladu o snížené sazby DPH pro účely bytové výstavby, připojit k tomuto podpisu firmou vytvořenou smlouvu se smyšlenými částkami a penále ve výši 1% denně a rozhodčí doložkou. Když tyto skutečnosti obžalovaný zjistil, tak v době tohoto zjištění podle zfalšované smlouvy měl firmě dlužit už desítky milionů korun. Obžalovaný se obrátil na policii, která mu však jen sdělila, že žádná škoda nevznikla a věc má řešit soudní cestou. Obžalovaný se dále podrobně vyjadřuje k okolnostem rozvodu s M.F., které však nemají souvislost s danou trestní věcí. Obžalovaný se ve svém vyjádření dále zabývá důvody darování domu č. p. XXXXX na ulici XXXXX, svým dětem, kdy darování bylo v souvislosti se snahou o podvod ze strany stavební firmy, na kterýžto podvod policie nereagovala. Ze stejného důvodu pak v dubnu a květnu 2014 se rozhodl vrátit dluh z půjčky svému otci, protože se obával nemožnosti dostat svým závazkům, pokud by se neubráníl podvodu ze strany stavební firmy. Půjčku v částce 9 000 000 Kč obžalovanému otec poskytl v roce 2005 podle smlouvy o půjčce, datované dnem 4. 11. 2005. Peníze v této době potřeboval, protože hodně peněz investoval jak na pořízení, tak i následně do dostavby a přestavby rodinného domu č. p. XXXXX na ulici XXXXX. Do domu společně s manželkou investovali celkem částku 27 000 000 Kč a výši této investice M.F. potvrdila i v rámci řízení o zrušení výživného nerozvedené manželky. O původ finančních prostředků se bývalá manželka nikdy nezajímala. Potřeba finančních prostředků podle obžalovaného vyvstala v rámci dostavby a přestavby nemovitosti a drahého zařízení nemovitosti. Z tohoto důvodu měl v roce 2005, v jednu dobu, problém s dalším financováním dostavby. Pokud se týká finančních prostředků, obžalovaný dle svého vyjádření, v období od roku 2002 do roku 2007 podle daňových přiznání, měl příjem přes 10 000 000 Kč a tyto peníze byly použity na pořízení domu za 7 000 000 Kč. Na dostavbu domu pak byla použita část vydělaných peněz a finanční částka získaná prodejem předchozího domu na XXXXX, který byl prodán za 4 000 000 Kč. Obžalovaný tak ke dni 31. 12. 2007 disponoval peněžními prostředky v maximální výši 14 081 763 Kč a k tomuto datu byla prokazatelně do rodinného domu č. p. XXXXX na ulici XXXXX vložena částka minimálně 23 000 000 Kč. V dalších dvou letech do konce roku 2009 pak do domu byla investována další částka ve výši asi 4 000 000 Kč, a to za další stavební práce a postavení bazénu, včetně úpravy zázemí domu. Finanční prostředky získal opětovně ze svého příjmu, kdy v období od 2008 do 2015 vydělal obžalovaný přes 28 000 000 Kč a z této částky právě částku 4 000 000 Kč investoval do dostavby a výstavby bazénu. Finanční částku, kterou si půjčil od svého otce, použil na úhradu stavebních prací, přičemž částku, kterou následně otci vrátil, vydělal v letech 2008 - 2015. Okolnosti půjčky obžalovaný vysvětluje následně: V říjnu 2005 si otci postěžoval na nedostatek finančních prostředků, které zapříčinily přerušování stavebních prací. Otec se obžalovaného dotázal, zda nechce zapůjčit finanční prostředky, a jelikož obžalovaný věděl o finančních úsporách otce, nabídku přijal a kvůli své sestře trval na písemném vyhotovení smlouvy. Zpracování smlouvy zadal advokátní kanceláři H., který byl v té době jeho kamarádem. Záležitost týkající se smlouvy měl v kanceláři na starosti koncipient JUDr. Václav Hochmann. Peníze otec

obžalovanému předal v hotovosti až před podpisem smlouvy o půjčce datované dnem 4. 11. 2005 a obžalovaný si již nepamatuje, které osoby byly přítomny předání peněz. Jen si vzpomíná na pozdní příchod M.H.. H. sám smlouvu o půjčce nepřipravoval a přípravou pověřil vždy koncipienty. Pokud se týká půjčky, obžalovaný s manželkou neřešil okolnosti smlouvy o půjčce, poškozená se o takové věci nestarala a neřešila dostatek či nedostatek finančních prostředků, což ponechala na obžalovaném. Takový postup týkající se peněz, tedy nezájem poškozené o finanční otázky, byl shodný po celou dobu manželství, proto také obžalovaný bez jejího souhlasu v březnu 2014 ve výše uvedených dnech měsíce března, vybral z účtu u Sberbank CZ, a. s. finanční prostředky přesahující 18 000 000 Kč. Z této finanční částky pak bez vědomí a souhlasu F. použil částku 9 000 000 Kč na vrácení půjčky otci, na úhradu dalších dluhů, včetně výpalného konkurzní mafii. Výběr finančních prostředků se i řešil před Okresním soudem ve Zlíně, kde soud se z podnětu bývalé manželky dotazoval na stav finančních prostředků na účtech a prověřoval účty obžalovaného. Obžalovaný sdělil zůstatky na účtech a rovněž potvrdil výběry v březnu 2014, kdy tyto výběry neměly dopad na hodnotu společného jmění a se společným jměním manželů nesouvisely. Podle obžalovaného měla F. zcela neúměrné požadavky v rámci vypořádání SJM a rovněž trestní oznámení ze strany bývalé manželky obžalovaného je jen snaha F. vydírat obžalovaného a získat co nejvyšší finanční částku od obžalovaného. Obžalovaný zdůraznil, že v rámci vypořádání souhlasil, aby částka vybraná z účtu byla zařazena do SJM. Oproti tomu F. souhlasila, aby zisk obžalovaného ze společnosti XXXXX za roky 2007–2015 (podle samotného vyjádření obžalovaného obžalovaný v období od roku 2008 do roku 2015 vydělal celkem 25.486.970 Kč jako podíl na zisku, kdy obžalovaný blíže neuvedl společnosti, které tento zisk vytvořily). F. tak při jednání netrvala, aby jako samostatná kategorie vypořádání SJM byly řešeny položky 1 – 13, tzn. zisk obžalovaného ze společnosti XXXXX za roky 2007-2015. Obžalovaný se následně podrobně vyjadřuje k poškozené F., která mu měla vícekrát vyhrožovat, manipulovat s okolím, neboť je nadprůměrně inteligentní s excelentními manipulačními schopnostmi. Dále poukazuje na skutečnost, že policie řešila trestní oznámení poškozené, zatímco jeho trestní oznámení byly odkládány a policie se jimi nezabývala. V závěru obžalovaný vyjádřil lítost nad skutečností, že svoji bývalou manželku M.F. neinformoval o výběrech z března 2014, kdy celkově vybral částku přesahující 18 mil. Kč a s touto částkou dále nakládal, dále lituje, že neinformoval bývalou manželku o půjčce ze dne 4. 11. 2005, o vrácení půjčky a o zaplacení výpalného v částce 7 mil. Kč.

4. **Obžalovaný M.F.** s ohledem na svůj věk a zdravotní situaci v České republice, požádal, aby hlavní líčení probíhala v jeho nepřítomnosti a této žádosti obžalovaného senát nalézacího soudu vyhověl. U hlavního líčení byla čtena výpověď obžalovaného z přípravného řízení, v které obžalovaný spáchání trestného činu popřel. Uvedl, že se nikdy nepodílel na vytvoření nějaké fiktivní smlouvy o půjčce, kterou by se jeho syn pak měl pokusit dosáhnout snížení hodnoty majetku ve společném jmění. Nikdy tedy nepodepsal žádnou smlouvu o půjčce proto, aby syn mohl zkrátit vypořádací podíl F.. O způsobu jeho majetkového vypořádání s bývalou manželkou mu navíc není nic známo. I on se poté odkázal na svou stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání s tím, že využívá svého práva k věci nevyprávět.
5. Na žádost nalézacího soudu se obžalovaný k žalobě písemně vyjádřil a jeho vyjádření nalézací soud u hlavního líčení přečetl (č. l. 1429-1432). Obžalovaný označil půjčku datovanou dnem 4. 11. 2005 za reálnou a tohoto dne ji uzavřel jako věřitel se svým synem M.F. a před podpisem mu předal v hotovosti 9 000 000 Kč, které do kanceláře přinesl v tašce a v předcházející době finanční prostředky měl uloženy v místě trvalého bydliště. O původu peněz se obžalovaný nechce podrobněji vyjadřovat, ale ke dni 4. 11. 2005 disponoval částkou přesahující 9 000 000 Kč a peníze získal v rámci své činnosti v zahraničí v letech 1980 - 1985. Společně s manželkou získali 3 000 000 Kč prodejem bytu na ulici XXXXX a měl i další příjmy z pracovní činnosti. V roce 1993 vybral z účtu Komerční banky 1 200 000 Kč a z účtu u Universal Banky částku 1 800 000 Kč.

Zapůjčení peněz synovi (spoluobžalovanému) sám nabídl, kdy se syn opakovaně zmínil o problémech s financováním dostavby. Obžalovaný své tehdejší snaše M.F. o půjčce nic nesdělil, neboť to nepovažoval za důležité a ani se neptal, zda se syn se svojí manželkou o této věci bavil. V době rozhodné, podle jeho názoru, se bývalá manželka o finanční záležitosti blíže nezajímala. Písemná smlouva byla k podpisu připravena v kanceláři u H. a byla sepsána proto, že obžalovaný chtěl mít takzvaně v rodině pořádek. Kromě obžalovaného syna M. má ještě dceru a chtěl, aby bylo vše řešeno spravedlivě. V kanceláři H. se obžalovanému a synovi věnoval nějaký muž, kterého syn označil jako „právnícké eso“. Peníze synovi předal v advokátní kanceláři, a kdo byl přítomen předání peněz, si již nepamatuje, pravděpodobně zaměstnanci kanceláře předání peněz považovali za soukromou věc. Obžalovaný dále komentoval rozpad manželství syna a poškozené, což však s trestní věcí nesouvisí. Obžalovaný vyjádřil svoji lítost, že netrval na přítomnosti bývalé manželky M.F. při předání půjčky a uvedl, že nikdy nechtěl svoji bývalou snachu poškodit a pokud by syn cokoliv takového naznačil, tak by s tím nikdy nesouhlasil.

6. **Obžalovaný M.H.** ve své výpovědi u hlavního líčení (č. l. 1484-1485) uváděl skutečnosti shodné jako v přípravném řízení, přičemž uvedl, že obžalovaného M.F. zná osobně a dlouhodobě, obžalovaného M.F. viděl zřejmě jen jednou, a to v souvislosti s poskytováním nějaké právní služby. Mohla to být právě smlouva o půjčce, která je předmětem jeho obžalování. Když mu byla při podání vysvětlení předložena kopie této smlouvy, usoudil, že se jedná o jím zpracovaný dokument s jeho podpisem a razítkem. Pokud by ovšem byla tato listina vyhotovená až po roce 2011, pak by nemohl být jejím autorem, nepodepsal ji a ani na ni neotiskl své razítko. Od roku 2011 totiž neměl přístup do své advokátní kanceláře, ani k databázi klientů a vzorů smluv v počítači. Smlouvu sice byl schopen připravit i bez vzorů, ale zcela určitě by nebyl schopen ji připravit tak, aby přesně formulačně a identicky graficky odpovídala jeho vzorům v počítači. Pokud jeho podpis není falsifikátem, pak takovou smlouvu mohl zpracovat a podepsat pouze do listopadu roku 2011. Potvrdil také, že se s obžalovaným M.F. již od roku 2010 - 2011 vůbec nestýkal. Nebyl opatřen žádný důkaz, že by ho on nebo jeho otec oslovili v roce 2014. Stejně tak neexistuje důkaz, že by se měl podílet na vypracování potvrzení věřitele ze dne 30. 5. 2014. O tom, že by se manželé F. rozváděli, se dozvěděl až v rámci tohoto trestního řízení. Neexistuje důkaz, že by ho obžalovaný M.F. o jeho rozvodu, či o řízení o vypořádání společného jmění manželů informoval dříve. Pokud v minulosti zpracovával klientům jakékoliv smlouvy, jejichž obsahem bylo nějaké plnění, nikdy nezkoumal, zda jsou tvrzené skutečnosti pravdivé, či nikoliv. Vždy vycházel z tvrzení svých klientů, jako advokát ani nebyl oprávněn jakékoliv okolnosti blíže zkoumat. Půjčka jako taková vzniká faktickým předáním peněz, nikoliv podpisem smlouvy. Z obsahu předložené smlouvy o půjčce lze dovodit, že písemně deklaruje to, co prohlásili její účastníci v článku 1, tj. že k předání peněz došlo před podpisem této listiny. Ani z obsahu jiných dokumentů nevyplývá, že by byl někým informován, že k půjčce a k případnému vrácení nedošlo. Obžalovaný se nedokáže vyjádřit k existenci propsaných podpisů, protože potvrzení věřitele o úhradě jako listinu nesepisoval. Logickým vysvětlením by podle něj mohla být skutečnost, že potvrzení bylo vypracováno již v době realizace půjčky s tím, že bude dlužníkovi předáno po zaplacení dluhu. K problematice razítek a ověřovací knihy se obžalovaný vyjádřit nechtěl, plně se odkázal na obsah své stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání a navrhl k tomu vyslechnout bývalého koncipienta jeho advokátní kanceláře H.. Po zhlédnutí originálů obou sporných listin obžalovaný poukázal na to, že hlavičkový papír s logem jeho kanceláře (na němž je napsána smlouva o půjčce) je v černobílém provedení. Nikdy v životě se mu nestalo, a to ani omylem, že by originál smlouvy vytiskl na papír s černobílým logem. Vždy měl k dispozici papíry do tiskárny od společnosti XXXXX, na nichž mělo jeho logo hnědou nebo červenou barvu. Černobílé logo se mohlo objevit pouze na kopiích. Hlavička s logem advokátní kanceláře byla předtištěna na čistém kancelářském papíru, rozhodně se netiskla současně s dokumentem. Zarážející je také skutečnost, že razítko použité na originále listiny má hnědou barvu. Takové razítko podle jeho názoru v advokátní kanceláři nikdy nepoužíval a zřejmě ani neobjednával, jejich razítka byla zásadně černá. Číslovka 13 je pořadovým číslem

razítka, existovalo tedy nejméně 12 razítek předcházejících. Rovněž k této otázce navrhl výsledky bývalých pracovníků kanceláře. K dotazu obhájkyňe spoluobžalovaných ještě doplnil, že si na okolnosti sepsání smlouvy o půjčce nepamatuje. Pokud by se jednalo o pravou, nezfalšovanou smlouvu, pak ji mohl připravovat jak on, tak kterýkoliv z advokátních koncipientů.

7. U hlavního líčení dále dodal, že sám žádnou smlouvu nevytvářel. Poté, co smlouvu z roku 2005 viděl, pak neví, zda je pravá nebo nikoliv, ale pokud by se jednalo o originál smlouvy, pak by zde byly podezřelé dvě věci, které již uváděl v přípravném řízení. Jednak hlavnička na smlouvě není barevná, ale černobílá a sám si nepamatuje žádný případ originálu smlouvy bez barevné hlavičky a následně poukazuje na razítko hnědé barvy, která nebyla používána. Jeho podpis na smlouvě odpovídá běžnému podpisu obžalovaného, ale na smlouvu si nepamatuje a poukazuje na skutečnosti, které jej vedou k závěru o možnosti manipulace se smlouvou. Nevylučuje však i možnost pravosti této smlouvy. Pokud se týká ověření podpisu, pak ověřovací kniha byla používána až od 1. ledna 2006. V roce 2005 byl obžalovaný členem nějakého orgánu ve společnosti spoluobžalovaného F., za což dostával menší finanční odměnu, takže drobné úkony pro obžalovaného M. F., případně jeho firmy, prováděla jeho advokátní kancelář, zdarma. Případná platba by tak v účetnictví vedena nebyla. Pokud se týká protlačených podpisů, které zjistil z posudku, pak obžalovaný nevylučuje variantu, že klienti sepíší smlouvu o půjčce a současně nebo v krátké době sepíší kvitanci, kterou si nechá věřitel u sebe a v době vrácení peněz dlužníkem tuto kvitanci vrátí. Podle jeho názoru však advokátní kancelář tuto kvitanci zcela jistě nevypracovala, kdy sám obžalovaný nikdy nevypracovával potvrzení věřitele o zaplacení dluhu, rovněž obsah dokumentu, který je založen ve spise, není styl psaní obžalovaného, není připraveno na počítači a danou listinu tak kancelář obžalovaného jistě nevyhotovila. Dokument si však mohli připravit účastníci sami. Na okolnosti smlouvy, jak již obžalovaný zdůraznil, si nepamatuje a neví, zda smlouva byla reálně sepsána. K dotazu obhájkyňe pak uvedl, že společnost nezkoumala faktickou realizaci smluv a kancelář nechtěla stvrzovat, zda něco proběhlo nebo nikoliv, ať se jednalo o finanční prostředky nebo doklady, a sám obžalovaný nechtěl být nikdy přítomen předání peněz v rámci jakékoliv smlouvy. K výpovědi spoluobžalovaných z přípravného řízení se obžalovaný nechtěl vyjádřit.
8. **Svědkyňe M.F.** (č. l. 1455-1459) ve své výpovědi uváděla skutečnosti shodné jako v přípravném řízení. Svědkyně uvedla, že manželství s obžalovaným M.F. uzavřela ve Zlíně dne 9. 8. 1997. Návrh na rozvod podala ona v únoru 2014, manželství k tomu směřovalo v podstatě od narození mladšího syna v roce 2011, zejména v posledním roce před podáním návrhu. Manželství bylo rozvedeno v květnu nebo červnu roku 2018. Zrušené společné jmění manželů dosud vypořádáno nebylo. Z podnětu bývalého manžela, jenž trvá i na vypořádání drobných položek ze společného vybavení domácnosti, byl aktuálně ustanoven soudní znalec za účelem ocenění tohoto vybavení. Působí to na ni dojmem, že se bývalý manžel snaží toto řízení co nejdéle protahovat. O podaném návrhu na rozvod manželství se obžalovaný dozvěděl nejpozději v den, kdy převzal předvolání k soudnímu jednání. Výslovně mu neřekla, že podala návrh na rozvod. Věděla o dvou jeho bankovních účtech, k nimž měla dispoziční právo, o ostatních měla pouze povědomí z výpisů, které mu chodily poštou. O výběrech finančních prostředků z bankovního účtu č. XXXXX vedeného u Sberbank CZ, a. s., uskutečněných v březnu 2014, se dozvěděla až z výpisů, které obžalovaný předložil na žádost některého z civilních soudů. Předtím jí o výběrech nic neřekl, nevěděla ani, jak s nimi hodlá naložit. Dům v XXXXX na adrese XXXXX čp. XXXXX pořídili přibližně za 6.000.000 Kč, jednalo se o prostředky, které obžalovaný získal prodejem své firmy XXXXX. Další prostředky měli z prodeje domu na adrese XXXXX. Koupený dům byl hotový, připravený k nastěhování, nicméně se rozhodli pro úpravy vnitřní dispozice a dokončení zahrady. Měla přehled i o nákladech na tyto úpravy, věděla, kolik co stojí a která firma úpravy dělá. Aktivně se na rekonstrukci podílela, na rozsahu a cenách se s obžalovaným domlouvali. Jednání se stavební firmou a fakturace si pak obžalovaný řešil sám. Měli tehdy dostatek finančních prostředků, a proto se rozhodli pro poměrně

velkorysou úpravu a dostavbu stávajícího domu. Nevěděla o žádných půjčkách nebo úvěrech, rozhodně popřela, že by s ní obžalovaný v roce 2005 projednával půjčku od svého otce ve výši 9.000.000 Kč. K takové půjčce nebyl důvod a bývalý tchán v té době tak vysokou částkou rozhodně disponovat nemohl. Pokud měl nějaké finanční prostředky nad rámec svých běžných příjmů, získal je jako lékař při pracovním pobytu na Maltě asi v letech 1984 - 1988, a společně s prostředky za prodej bytu na adrese XXXXX, ulice XXXXX, je investoval do koupě domu ve XXXXX, na ulici XXXXX. Jeho manželka pracovala jako zubní lékařka, po privatizaci měla privátní praxi, stále ordinuje ve své soukromé ambulanci někde u nemocnice ATLAS. V roce 1998 však těžce onemocněla a od té doby pracuje v takovém poklidnějším režimu. Neví, jaké byly její příjmy. Není jí nic známo o nějakých mimořádných příjmech obžalovaného M.F. a jeho manželky. Smlouvu o půjčce datovanou dnem 4. 11. 2005 viděla poprvé až v některém se soudních spisů, kdy se obžalovaný M.F. na výzvu soudu pokoušel zdokladovat, jak naložil s prostředky ze společného jmění manželů. Pravděpodobně za stejných okolností byla seznámena s existencí potvrzení věřitele o úhradě dluhu ze dne 30. 5. 2014. Obžalovaný M.F. jí nesdělil, že svému otci dne 30. 5. 2014, či dříve, vrátil půjčku 9.000.000 Kč. Spoluobžalovaného M.H. osobně zná, v jeho sekretariátu někdy před lety byla, jako s právníkem s ním však nikdy nejednala. Obžalovaný M.F. s ním byl v pracovním i osobním kontaktu, detaily jejich osobních schůzek však svědkyně nezná. Bývalý manžel byl pozván na oslavu jeho padesátých narozenin, několikrát se potkali i na dovolené. Před podáním návrhu na rozvod ani potom se obžalovaný M.F. před ní nezmínil, že by byl vydírán konkursní mafí. O této informaci se dozvěděla až v rámci soudního jednání po nahlédnutí do spisu. Pokud v rámci řízení o vypořádání zrušeného společného jmění manželů ustoupila z požadavku na vypořádání hodnoty obchodního podílu M.F. ve společnosti XXXXX, jednala na radu svého právního zástupce v zájmu urychlení celého procesu, na žádném mimosoudním vyrovnání se s obžalovaným nedohodli. K dotazům obhájkyní svědkyně mimo jiné uvedla, že součástí vypořádání společného jmění manželů jsou veškeré společné prostředky, které byly na bankovních účtech. V rámci některého ze soudních řízení se obžalovaný M.F. k částce 16.000.000 Kč vyjadřoval tak, že 9.000.000 Kč vrátil svému otci, částku 1.500.000 Kč vyplatil jako mimosoudní vyrovnání V., který prováděl rekonstrukci jejich domu, a zbývající částku vyplatil konkursní mafii, která mu měla vyhrožovat likvidací rodiny. Obžalovaný jí učinil návrh dohody na vypořádání společného jmění manželů, ale pouze formálně a podle ní účelově. V současné době ho nekontaktuje, vídá se s ním pouze při předávání syna. Jejich vztahy rozhodně nemůže hodnotit jako normální a dobré. S obžalovaným M.F. měla za trvání manželství korektní vztahy, od podání návrhu na rozvod s ním již v kontaktu není, žádný významný konflikt spolu neměli. Během manželství se s obžalovaným M.F. vzájemně informovali o všech transakcích, které učinili samostatně. Pokud si ona sama vzala půjčku od svého otce, bylo to až po podání návrhu na rozvod. Nepamatuje si, zda o tom obžalovaného informovala, ale vyplývalo to z okolností, protože zůstala úplně bez prostředků. O problémech obžalovaného M.H. v období roku 2011 věděla pouze z doslechu, a pokud se o tom s bývalým manželem bavili, bylo to na úrovni sdělování drbů, nic konkrétního si nepamatuje.

9. U hlavního líčení dále uvedla, že věděla jen o výběru jedné finanční částky, která je uvedena ve výrokové části tohoto rozsudku, a to z účtu LBV banky, ke kterému měla dispoziční právo. Dále měla dispoziční právo ještě k účtu banky, která měla pobočku v areálu XXXXX, ale zde byly drobné finanční prostředky v rámci hospodaření domácnosti přibližně okolo 100 000 Kč. O ostatních účtech bývalého manžela nevěděla a neměla k nim dispoziční právo. O jejich existenci měla jen povědomí, protože chodily výpisy z těchto účtů poštou, případně měla určité informace od bývalého manžela. V době, kdy měla svědkyně s obžalovaným bezproblémový vztah, o těchto účtech měla přehled a dívala se do výpisů. K výběru finančních částek však došlo až po podání žádosti o rozvod a o výběrech nevěděla. Obžalovaný o výběrech nehovořil, rovněž nehovořil o údajném vydírání konkursní mafí. Při podání žaloby o zrušení společného jmění manželů měla svědkyně obavy z možnosti zatížení společného majetku ze strany obžalovaného nějakými dluhy.

Veškeré právní kroky činila prostřednictvím svého právního zástupce Mgr. Bukovského. Svědkyně od obžalovaného nikdy nedostala konkrétní návrh na vypořádání SJM a jakou přesnou výši finanční částky v rámci řízení požaduje, svědkyně neví. Jak již dříve uvedla, v této věci je aktivní její právní zástupce. Obžalovaný sice nabídl osobní schůzku, ale svědkyně žádala písemnou nabídku, takže k žádné schůzce nedošlo. Svědkyně k dotazům obhajoby se podrobně vyjadřovala k rodinným poměrům, vztahům k dětem, k podílům na společnost XXXXX; dané skutečnosti však nemají vztah k trestnímu řízení. Svědkyně potvrdila, že před uzavřením manželství v roce 1997 bývalý manžel podnikal a z tohoto podnikání získal vcelku vyšší finanční zdroje. Dům, který společně zakoupili, byl pořízen právě z finančních prostředků získaných obžalovaným z dřívějšího podnikání. Byl zakoupen asi za 6 000 000 Kč, dále byly vícenáklady se zařízením a přestavbou domu, celkově okolo 12 000 000 - 15 000 000 Kč. Svědkyně však přesnou výši nezná, částku 26 000 000 Kč celkově vynaloženou na tento dům však považuje za přehnanou. Náklady na přestavbu by věděla stavební firma. Pokud se týká sporu obžalovaného se stavební firmou, pak bývalý manžel jim nechtěl zaplatit veškeré požadované finanční prostředky s argumentací, že práci neodvedli kvalitně. Následně stavební firma pana V. podala žalobu a věc byla vyřešena mimosoudně. Veškeré záležitosti týkající se sporu se stavební firmou si bývalý manžel řešil sám a žaloba ze strany stavební firmy byla vůči bývalému manželovi, nikoli vůči oběma manželům. Při hovorech o tomto sporu, které byly velmi časté, však svědkyně neměla pocit, že by tento spor obžalovaného jakkoliv stresoval, případně měl strach. Jeho jednání bylo spíše obvyklé, kdy vesměs žádal slevu z důvodu, že dodávka nebyla zcela kvalitní. Svědkyně podrobně hovořila k výživnému na děti, k darovací smlouvě na předmětný rodinný dům, k jednání obžalovaného po rozvodu. Tyto skutečnosti se však netýkají trestního řízení.

10. Obhajoba u hlavního líčení dne 15. 6. 2020 soudu předložila CD s nahranou výpovědí V.H., kterou soud přehrál, přičemž s ohledem na charakter výpovědi svědka soud přistoupil k předvolání svědka a k jeho výslechu u hlavního líčení po řádném poučení ve věci o následcích křivé výpovědi. **Svědék V.H.** ve své výpovědi (č. l. 1573-1576) uvedl, že v letech 1996 – 2010 pracoval jako advokátní koncipient v kanceláři H.. S ohledem na dlouhodobost této činnosti požíval určité relativní pracovní volnosti a v roce 2005 podle pokynu H. svědek připravil text smlouvy o půjčce mezi F. a F.. Schůzku s účastníky smlouvy měl zaznamenánu ve svých denících, které si ke všem pracovním úkonům vedl. Soudu dané deníky, jedná se o tzv. velký a malý deník, předložil a soud je založil do spisového materiálu. K daným deníkům soud podotýká, že po prozkoumání obsahu deníku soud podrobněji přezkoumal tzv. malý deník a zběžně velký deník. Oba dva zápisy týkající se schůzky F. po zběžném vizuálním prozkoumání mají odlišnou barvu zápisu, než ostatní poznámky, a byly tedy zjevně zapsány jiným propisovacím perem. Pokud se týká tzv. malého deníku, který byl blíže soudem prozkoumán, jedná se o jediný záznam za celý rok, který byl touto propiskou zapsán. Soud tak konstatuje, že právě zápis týkající se úkonu, o kterém svědek hovoří, má jinou barvu, než ostatní zápisy. Svědek dále uvedl, že smlouvu textu měl připravenou již před příchodem obou klientů a schůzka byla naplánována na 14:00 hodin. Přesný datum schůzky si již nepamatuje, ale vzpomíná si, že F. přinesl ve velké tašce peníze, které byly jakoby opotřebované, ušmudlané a zjevně nebyly z banky, protože nebyly opáskované. Balíčky byly opatřeny jen gumičkami a následně si tyto finanční prostředky F. přepočítal. Zda připravenou smlouvu F. a F. předal před samotnou schůzkou, si svědek již nepamatuje. Obžalovaný F. byl blízkým kamarádem H. a občas je navštěvoval i v kanceláři. Přibližně v 50 % případů klienti dostali smlouvu dopředu k prohlédnutí. Smlouvy byly zaslány e-mailem nebo faxem. Zda byla smlouva zaslána v tomto případě, svědek neví, ale v rámci přípravy smlouvy dostal veškeré údaje, tedy určení smluvních stran, včetně rodných čísel. Smlouva byla připravena přibližně 2 – 4 dny před samotným podpisem. Smlouva byla standardní podle vzoru, který se u H. v kanceláři používal. V rámci smluv o půjčce nikdy nebylo ve smlouvách konstatováno předání finančních prostředků před pracovníkem advokátní kanceláře. Proč byly finanční prostředky předány v advokátní kanceláři, svědek neví. K předání dále uvedl, že jak F., tak F. přišli společně. Tašku nesl F. starší a svědek nebyl o předání finančních

prostředků dopředu upozorněn. Smlouva byla vyhotovena na běžné kopírce v advokátní kanceláři, na které tiskárně v advokátní kanceláři byla vytištěna, svědek neví. V rámci tiskáren se občas stávalo, že docházelo k tzv. „spečení“ čistého listu k natisknuté straně. Při tisku smluv byly běžně používány hlavičkové papíry, které byly v barevném rozlišení. Občas se stávalo, že hlavičkové papíry došly, proto byly dopředu vyhotoveny černobílé kopie těchto hlavičkových papírů. Zda v daném případě již nebyly k dispozici originály, svědek neví, ale předpokládá s ohledem na originál smlouvy, že se jednalo o tzv. malé nakopírované hlavičkové papíry. Při podpisu smlouvy advokátní kancelář nikdy dopředu nevystavovala kvitanci a svědek vyloučil možnost tisku textu v advokátní kanceláři, kdy i tento text měl zcela odlišný charakter, než byl užíván v advokátní kanceláři. Pokud se týká razítek, která byla užívána v advokátní kanceláři, běžně v advokátní kanceláři bylo více razítek. Občas se udála ztráta razítka, která se nikde neoznamovala, a nechalo se vyhotovit nové razítko. Koncipienti při výjezdu za klienty si razítka brali s sebou; zda H. měl razítko v místě svého trvalého bydliště, svědek neví. K samotné smlouvě o půjčce svědek dále uvedl, že si nepamatuje podrobnosti týkající se přesného časového určení podpisu. Vzpomíná si, že nejprve F. vysypal z tašky peníze, F. je vyskládal, přepočítal, poté se přistoupilo k podpisu smluv, následně připojoval podpis H., který pravděpodobně přišel až v závěru. Jeho podpis nebyl nutný, s ohledem na kamarádský vztah s F. se pravděpodobně H. chtěl tzv. před F. ukázat. V rámci smlouvy o půjčce ověřovací doložka H. nutná nebyla a na platnost smlouvy tato doložka neměla žádný vliv. Svědek dále uvedl, že měl vypracovány vzory i pro své soukromé aktivity, ale pokud se týká samotné smlouvy o půjčce mezi F. a F., nejednalo se o tzv. originální výtvar, ale o vzor běžně užívaný v AK H.. Svědek ukončil pracovní poměr v advokátní kanceláři H. ke dni 31. 12. 2010. S H. se naposledy osobně setkal v září roku 2012 a naposledy spolu hovořili telefonicky pravděpodobně počátkem roku 2014. V současné době je v částečném invalidním důchodě a pracuje na poloviční pracovní úvazek jakožto advokát. K dotazu soudu uvedl, že obžalovaný F. je klientem svědka, zastupoval jej v opatrovnickém sporu o děti, v řízení o rozvod manželství, v řízení o výživném nerozvedené manželky, kdy tato řízení jsou skončena. Dále jej zastupuje v neskončeném řízení o vrácení výživného nerozvedené manželky, které je přerušeno a v řízení o vypořádání SJM, přičemž dříve jej ještě zastupoval v řízení o zúžení SJM, které bylo následně změněno na zrušení SJM. Svědek ví o trestním stíhání svého klienta F., četl po zahájení trestního stíhání usnesení o zahájení trestního stíhání, četl rovněž obžalobu, takže s okolnostmi trestního stíhání je seznámen. Pokud se týká obhájkyne F. Mgr. Vojtáškové, obžalovaný podepsal plnou moc s Mgr. Vojtáškovou v rámci doporučení ze strany svědka. Mgr. Vojtášková byla koncipientkou v kanceláři H. od roku 2004 do března roku 2010.

11. U hlavního líčení dne 15. 6. 2020 byla se souhlasem procesních stran čtena výpověď **svědkyně J.K.**, která pracovala v advokátní kanceláři obžalovaného M.H. jako sekretárka v letech 2004 - 2011. Podle svědkyně advokátní kancelář ukončila činnost na konci října roku 2011. Obžalovaného M.F. zná, byl to klient, chodil k nim, nedokázala však říct, zda byli s H. přátelé. Potvrdila, že jejich kancelář používala hlavičkové papíry. Již si však nevzpomíná, jestli hlavička na nich byla barevná, či černobílá a v jakých případech se takový papír používal. Rovněž si nevzpomíná, kdo ze zaměstnanců měl přidělena razítka advokátní kanceláře a jaké barvy razítek se používaly. O sporné smlouvě o půjčce jí není nic známo, nedokáže posoudit, zda byl dokument vytištěn na standardním hlavičkovém papíře používaném jejich kanceláři v roce 2005 a zda je na něm odpovídající razítko. V kanceláři asi používali více razítek, s odstupem času už si však nepamatuje, kolik jich bylo. Pokud jde o tiskárny, ve spisovně byla jedna velká; neví už, zda v jiných kancelářích byly další.
12. V přípravném řízení byl vypracován **znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností**, vypracovaný kriminalistickým ústavem Policie ČR. Soud u hlavního líčení vyslechl zpracovatelku znaleckého posudku **kpt. Mgr. Annu Hálečkovou** (č. l. 1459-1461). Znalečce setrvala na veškerých závěrech znaleckého posudku. Ze znaleckého posudku v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností, vypracovaného

Kriminalistickým ústavem Policie ČR, bylo k oběma sporným listinám zjištěno, že podpisy v doložkách M.F. a podpis v doložce M.F. byly vyhotoveny psací pastou shodných fyzikálně mechanických a spektrálních vlastností. Listiny byly vyhotoveny elektrografickým tiskem černým tonerem shodných fyzikálních vlastností, na téže tiskovém zařízení. Lící strana smlouvy o půjčce v celé ploše tisku vykazuje shodné vlastnosti, neodráží známky průchodu jiným tiskovým zařízením. Hlavička advokáta M.H. byla také tištěna elektrografii černým tonerem shodných vlastností jako okolní text. Vzhledem k charakteru výplně plochy písmen, dále k tomu, že řádky této hlavičky nejsou dokonale souběžné s ostatním položeným textem, a k tomu, že stránka odráží stopy opakovaného průchodu jedním tiskovým zařízením, lze stanovit, že hlavička byla pravděpodobně do smlouvy tištěna v jiném tiskovém kroku než ostatní text. Na obou listinách se nacházejí znaky vytvářené tiskovým zařízením. Jedná se o drobné shluky toneru, které nejsou součástí textu. Znaky se opakují v pravidelných odstupech při okraji listu, jedná se o odraz poškození součástky konkrétního tiskového zařízení, pravděpodobně světlocitlivého válce. Na základě rozboru tiskového obrazu, psacích past, použitého toneru, umístění a vzhledu individuálních znaků a především na základě toho, že při podepisování smlouva o půjčce ležela prokazatelně na potvrzení věřitele, lze stanovit, že sporné listiny byly vytvořeny ve stejném časovém úseku. Na potvrzení věřitele se nachází tři protlačené tahy podpisů. Dva z nich zcela odpovídají ztvárněním a rozměry podpisům M.F. a M.F. na smlouvě o půjčce. Protlačené tahy podpisů nejsou od sebe vzdáleny stejně jako na originálu, k vzájemnému mírnému posunutí listin pravděpodobně došlo při jejich předávání k podpisu druhé osobě. Třetí protlačený podpis neodpovídá žádnému z podpisů na smlouvě o půjčce. V okamžiku podepisování doložky věřitele a dlužníka ležela smlouva o půjčce na reverzní straně další listiny. Tlakem psacího prostředku došlo k propsání linií podpisů v podobě zřetelných vytačených tahů na tento další list. Při změně pisatelů došlo zřejmě k malému posunutí jedné z listin, proto nejsou protlačené linie podpisů přesně ve stejné vzdálenosti jako podpisy na smlouvě. Charakter protlačených linií odpovídá přirozenému, nevědomému přenosu během vlastního procesu podepisování. Ke stáří otisku razítka advokátní kanceláře M.H. se znalec pro nedostatek srovnávacích materiálů nemohl vyjádřit. V současné době neexistuje žádná přímá metoda, podle které by bylo možné zjistit dobu, kdy byly podpisy na listinách vyhotoveny. Ty však vykazují skupinově shodné charakteristiky, tedy fyzikálně mechanické a spektrální vlastnosti, z nichž lze dovozovat, že podpisy s velkou pravděpodobností vznikly s kratším časovým odstupem, než by odpovídala dataci sporných listin. Ve spojení s dalšími zjištěnými skutečnostmi lze stanovit, že listiny a tedy i podpisy byly vytvořeny ve stejném časovém úseku. Stáří papíru v daném případě stanovit nelze. K dotazům obhájkyne znalec doplnil, že nelze vyloučit, že hlavička advokáta M.H. byla na spornou listinu vytištěna v jiném tiskovém kroku než ostatní text smlouvy. Zda se v době tisku nacházel na listině podpis H., stanovit nelze. Pořadí vyhotovení podpisů na smlouvě o půjčce rovněž stanovit nelze. Podpis M.H., byť není jako ostatní protlačen na potvrzení věřitele, mohl být vyhotoven při stejné příležitosti jako ostatní podpisy na smlouvě.

13. U hlavního líčení pak zpracovatelka uvedla, že pokud se týká psací pasty, pak skupinově je naprosto shodná, mohlo se jednat o samý prostředek nebo psací prostředek s identickou náplní. V průběhu výroby časem výrobce mění složení a přidání jiných složek nebo změněné poměry by se projevíly v denzitním spektru. V rámci daného denzitního spektra se jednalo o totožné skutečnosti. Tato skutečnost byla zachycena i v rámci grafů, které zpracovatelka předložila soudu a soud založil do spisového materiálu (č. l. 1450-1452). Pokud se týká samotných zkoumaných listin, v rámci zjištění jejich stáří, by musely být zjištěny okolnosti skladování, takže nelze zjistit dobu výroby. Znalkyně se dále zbývala protlačenými tahy na smlouvě, které přesně odpovídají podpisům. Lze konstatovat, že doklady o vrácení byly podepisovány na smlouvě o půjčce. Za jakých okolností a v které době a na kterém místě (znalkyně připustila možnost odnesení smlouvy domů a následného podpisu dokladu o vrácení peněz), však nelze relevantně určit. Je však minimálně zvláštní, že listina datovaná podstatně starším datem na podpisy protlačené na listině datované o mnoho let později, přičemž

tyto listiny spolu souvisejí a na obou listinách jsou podpisy relativně totožné, byť se podpisy mohou v rámci postupu času měnit. Pokud se týká tisku listin (zde znalkyně opětovně soudu předložila listinné doklady, které jsou zmíněny výše). Pak jsou zde markanty, svědčící o velké pravděpodobnosti, že listiny byly vyhotoveny v čase v čase velmi blízkém. Markanty, které by takovému závěru odporovaly, zjištěny nebyly. Individuální znaky nelze přirovnat k otiskům prstů, takže nejedná se o jednoznačný závěr, přesto je zde velká pravděpodobnost hraničící téměř s jistotou, že časový odstup mezi listinami nemohl být osm let. Markanty, které jsou na listině, vznikají poškozením válce tiskárny a v případě používání tiskárny, se tyto markanty s přibývajícím měsíci stále zvětšují, tiskárna se více špiní a je zde více volných tonerových částic. Tato skutečnost svědčí o krátkém časovém období vzniku těchto listin. Zda to bylo ten samý den, případně za čtrnáct dnů, však svědkyně nemůže určit. Pokud by se na tiskárně tisklo například třikrát denně, tak již za měsíc by byly tyto markanty zcela odlišné. Znalkyně se v závěru vrátila k psací pastě, když konstatovala totožnost psací pasty u F. a F., přičemž podpisy byly vyhotoveny až po tisku. U podpisu H. byla odlišná psací pasta, a zda tento podpis byl vyhotoven před nebo po tisku, nelze určit. Zda podpis vyhotovila konkrétní osoba, nebylo zjišťováno, protože tuto otázku může zhodnotit jen znalec z oboru písmoznalectví.

14. Nalézací soud provedl veškeré listinné důkazy, které byly shromážděny v přípravném řízení. Nad rámec důkazů v přípravném řízení shromáždil k hlavnímu líčení konanému dne 22. 6. 2020 veškeré spisy vedené u Okresního soudu ve Zlíně, týkající se jakýchkoliv sporů obžalovaného F. a poškozené F.. Nalézací soud nyní uvede listinné důkazy, které mají vztah k jednání, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.
15. Z odborných vyjádření v oboru kriminalistika, odvětví zkoumání ručního písma a odvětví technické zkoumání dokladů a písemností, vypracovaných Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje, Odborem kriminalistické techniky a expertiz, vyplývá následující. Podpis M.F. na smlouvě o půjčce je s vysokou pravděpodobností pravým, avšak zkomoleným podpisem obžalovaného. Podpis F. na potvrzení věřitele je pravým podpisem obžalovaného. Nelze písmoznalectky určit, zda tyto podpisy byly vyhotoveny v době odpovídající dataci té které listiny. Stejně tak nelze určit, zda byly napsány ve stejném časovém období. Byly vyhotoveny psacím prostředkem (prostředky) se skupinově shodnou náplní. Nelze písmoznalectky určit, zda podpis M.F. na smlouvě o půjčce odpovídá způsobu, jakým je obžalovaný podepisoval k datu 4. 11. 2005. Pisatelé podpisů věřitele a dlužníka na smlouvě o půjčce byly jiné osoby. Pokud jde o podpis M.H., je pravděpodobnější, že je pravým podpisem obžalovaného, než že by se jednalo o padělek jeho podpisu. Ani v tomto případě nelze určit, zda byl vyhotoven v době odpovídající dataci listiny.
16. Z odborného vyjádření v oboru kriminalistika, odvětví technické zkoumání dokladů a písemností, vypracovaného Krajským ředitelstvím policie Zlínského kraje, Odborem cizinecké policie, vyplývá, že obě sporné listiny byly vtištěny na běžně dostupných papírových materiálech pomocí komerčního tisku černobílé laserové tiskárny. Ani jedna neobsahuje tištěný zdrojový kód výstupního zařízení (tiskárny). Stáří listin ani časovou osu tisku se nepodařilo určit. Razítko M.H. označené číslicí 13 je na smlouvě o půjčce natištěno inkoustem z pevné raznice. Ani jedna z listin neobsahuje známky jiného poškození nebo napadení, které by měnilo povahu či vlastnosti dokumentu.
17. Podle smlouvy o půjčce ze dne 4. 11. 2005 obžalovaný M.F. (věřitel) předal obžalovanému M.F. (dlužníkovi) ještě před podpisem finanční hotovost 9.000.000 Kč s tím, že tato částka bude věřiteli vrácena nejpozději do 31. 12. 2015. Na stejné listině, s uvedením stejného data vyhotovení, je připojena doložka M.H., v níž tento obžalovaný jako advokát potvrzuje sepsání smlouvy a její podepsání oběma stranami (s ověřením totožnosti podle předložených občanských průkazů). Potvrzení věřitele je datováno dnem 30. 5. 2014, vyplývá z něj, že dluh z půjčky byl uhrazen

postupně ve splátkách. Tento dokument byl podepsán pouze obžalovaným M.F.. Obě listiny byly policejnímu orgánu vydány v originálech a podrobeny odbornému zkoumání.

18. Dotazy na Českou advokátní komoru bylo zjištěno, že M.H. vykonával advokacii aktivně v době od 26. 10. 1990 do 20. 10. 2011. V souvislosti s prohlášením konkursu mu byl výkon advokacie nejprve pozastaven (od 21. 10. do 9. 11. 2011), následně byl ze seznamu advokátů vyškrtnut (ke dni 10. 11. 2011). V ověřovací knize M.H. č. 002785, vedené v letech 2005 až 2011, není žádný záznam, který by jeho prohlášení na smlouvě o půjčce odpovídal. První záznam v knize byl učiněn až v lednu roku 2006.
19. Razítka advokáta M.H. otištěné na smlouvě o půjčce ze dne 4. 11. 2005 (obsahující číslici 13) se v průběhu přípravného řízení dohledat nepodařilo. Mgr. Petr Fišer, ustanovený soudem jako insolvenční správce v řízení ve věci dlužníka M.H. (vedeném Krajským soudem v Brně pod sp. zn. KSBR 40 INS 2420/2011), vydal všechna razítka nalezená při zajišťování majetku v advokátní kanceláři M.H. (ve Zlíně na adrese Lešetín II/385) na přelomu let 2011 a 2012, která poté nebyla nikomu vydána ani zapůjčena. Jednalo se o jedno razítko a dvě gumové raznice (původně umístěné na razítkách). Ani jedno z těchto razítek výše uvedenému neodpovídá.
20. K objasnění způsobu, jakým se v advokátní kanceláři M.H. používaly hlavičkové papíry a razítka, nepřispěla ani zpráva společnosti XXXXX XXXXX, která je podle vyjádření obžalovaného měla dodávat. Ta sice potvrdila poskytování služeb, nicméně již neneviduje žádné daňové či účetní doklady, z nichž by bylo možné zjistit podrobnosti.
21. Zpráva Sberbank CZ, XXXXX, potvrzuje, že obžalovaný M.F. vybral ze svého běžného bankovního účtu vedeného pod č. XXXXX (založeného dne 27. 2. 2009 a zrušeného dne 28. 3. 2014) ve dnech 14. 3. 2014, 21. 3. 2014, 25. 3. 2014 a 28. 3. 2014 hotovost v celkové výši 18.384.784,75 Kč.
22. V přípravném řízení se orgány činné v trestním řízení velmi podrobně zabývaly finanční situací, jak u obžalovaného M. F., tak u obžalovaného M.F.. Pokud se týká obžalovaného M. F., pak obžalovaný v době rozhodné, která byla zkoumána od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2006, využíval dva bankovní účty, a to bankovní účet vedený u České spořitelny a. s., kdy ve zkoumaném období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2006 zde byl zjištěn nejmenší zůstatek ke dni 1. 12. 2006, a to částka 60.943 Kč a nejvyšší zůstatek 2. 12. 2005, a to částka 830.504 Kč. Ke dni 4. 11. 2005 zde byl zůstatek 754.841 Kč. Další účet měl obžalovaný M.F. u společnosti Sberbank CZ, který byl založen dne 20. 12. 2004 a zrušen 30. 3. 2012. U obou účtů byl M.F. po celou dobu trvání účtů jediným disponentem. V době od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2006 byl nejnižší zůstatek na účtu dne 1. 1. 2005, a to částka 31.831 Kč. Nejvyšší zůstatek pak 1. 9. 2005, a to 11.009.095 Kč. Zůstatek ke dni 4. 11. 2005 byl 10.000.266 Kč. Lze tedy konstatovat, že ke dni údajného podpisu smlouvy 4. 11. 2005 reálně M.F. měl na účtech částku přesahující 10.000.000 Kč. Vyjma bankovních účtů měl obžalovaný v době rozhodné k dispozici stavební spoření s naspořenou částkou více než 100.000 Kč a kapitálové životní pojištění s naspořenou částkou více než 150.000 Kč. Obžalovaný ke dni 4. 11. 2005 měl tedy reálně k dispozici finanční částku, která přesahuje výši údajné půjčky a v této souvislosti lze dále konstatovat, že na účtech v následujícím období nebyl zjištěn žádný vklad, který by deklarované půjčky odpovídal.
23. V přípravném řízení bylo rovněž provedeno podrobné šetření majetkové a finanční situace u obžalovaného M.F. a jeho manželky L. F.. V době rozhodné M.F. měl založený bankovní účet u ČSOB a. s. a dva bankovní účty u České spořitelny a. s. Pokud se týká účtu u České spořitelny a. s., zde zůstatek na účtu nepřesáhl v období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2006 částku 200.000 Kč a v daném období pak u Československé obchodní banky nepřesáhl zůstatek částku 2.860.000 Kč.

Ke dni 4. 11. 2005 pak činil zůstatek na účtu u ČSOB a. s. 1.024.175 Kč a na účtech u České spořitelny a. s. 23.370 Kč a 70.645 Kč. Obžalovaný M.F. investoval dále 8. 11. 1999 u Investiční společnosti AMUNDI Czech republik a. s. částku 1.340.000 Kč, kdy 31. 8. 2006 byl proveden zpětný odkup a zůstatková hodnota fondu 948.645 Kč byla zaslána na účet obžalovaného. V době rozhodné pak obžalovaný měl životní investiční pojištění Maximal Invest u společnosti ČSOB Pojišťovna a. s., které bylo sjednáno 1. 11. 2005, tedy těsně před údajným uzavřením smlouvy o půjčce a zrušeno 30. 11. 2013, kdy ke dni 20. 12. 2013 byla vyplacena částka 529.XXXXX Kč. Manželka obžalovaného M.F. pak v době rozhodné měla tři bankovní účty, a to u České spořitelny a. s. a dva bankovní účty u ČSOB, kdy zůstatky ke dni 4. 11. 2005 byly u jednoho účtu 500 Kč, u dalšího účtu 2.283.954 Kč a u třetího účtu 199.843 Kč. Rovněž L.F. měla v rozhodném období zřízeno penzijní pojištění. Ze zpráv ČSSZ a finančního úřadu lze konstatovat, že obžalovaný F. společně s manželkou F. měli v letech 1995 – 2005 čistý příjem přibližně ve výši 6.500.000 Kč. Manželé F. pak před datem 4. 11. 2005 prodali nemovitosti a získali částku převyšující 3 mil. Kč a zrušili určité bankovní účty, kdy přesun finančních prostředků na jiné účty není dokladován. Orgány činné v přípravném řízení tak uvádějí, že možné finanční prostředky byly ve výši 15.300.000 Kč, přičemž prokázané výdaje byly 6 mil. Kč a na účtech byl zůstatek 3.459.885 Kč, přičemž nebyly započítány běžné výdaje. Soud se bude blíže zabývat prokázanými příjmy a výdaji. Jak plyne z kupní smlouvy ze dne 29. 10. 2004, manželé F. prodali byt 4 + 1 ve Zlíně na ulici XXXXX za částku 1.450.000 Kč, a to včetně veškerého stávajícího zařízení bytové jednotky. Lze tedy konstatovat, že prodejem bytu vznikla potřeba zajištění nového bydlení a zajištění zařízení tohoto bydlení, když se zavázali k povinnosti vystěhovat z bytu do 15. 1. 2005. K zajištění nového bydlení bylo řešeno výstavbou rodinného domu. Nejprve manželé F. zakoupili dne 29. 1. 2003 pozemek v katastrálním území Kostelec u Zlína o výměře 1 258 m² za částku 754.800 Kč, na kterém postavili rodinný dům č. p. XXXXX, který byl zkolaudován v roce 2006, když žádost na vydání kolaudačního rozhodnutí byla podána dne 2. 12. 2005. Jedná se o nadstandardní rodinný dům o půdorysných rozměrech 11,85 m x 20,45 m, s vestavěnou garáží, krytým stáním pro auto, viz fotografie objektu (č. l. 697-703). Orgány činné v přípravném řízení hrubou stavbu odhadli na částku minimálně 4 mil. Kč. Hrubá stavba byla v nákladech 3.200.000 Kč a soud předpokládá spíše náklady přesahující částku 5 mil. Kč, přičemž zdůrazňuje, že daný rodinný dům musel býti zařízen a tyto náklady jsou jistě minimálně v řádech statisíců. Zásadní skutečností je však doba pořízení rodinného domu. Manželé F. budují dům, zajišťují zařízení domu, kdy náklady jsou v milionech Kč, a to v době, kdy obžalovaný M.F. má poskytnout půjčku 9 mil. Kč svému synovi M.F. v době, kdy podrobné finanční šetření prokazuje, že reálně neměl k dispozici danou finanční částku, pokud se nedopouštěl rozsáhlé majetkové nebo daňové trestné činnosti, a tuto finanční půjčku měl poskytnout v době, kdy obžalovaný M.F. měl na účtu k dispozici částku převyšující částku 10 mil. Kč. Tato skutečnost jednoznačně svědčí o fiktivnosti dané smlouvy o půjčce.

24. Obžalovaný M.F. dle svého vyjádření použil finanční prostředky vybrané z účtu č. XXXXX v březnu roku 2014 na platbu J.V. v rámci mimosoudního vyřešení občanskoprávního sporu. V tomto případě obžalovaný doložil (zejména žalobou V. o zaplacení částky 3.208.720,50 Kč ze dne 17. 10. 2013, dohodou o narovnání ze dne 18. 7. 2014 a usnesením Okresního soudu ve Zlíně ze dne 21. 7. 2014, sp. zn. 19 C 17/2014), že spor o dílo skutečně existoval, týkal se nezaplacené ceny stavebních prací na rodinném domě ve Zlíně na ulici XXXXX čp. XXXXX provedených v průběhu roku 2006 a byl definitivně vyřešen dohodou o narovnání a úhradou částky 1.500.000 Kč na bankovní účet zhotovitele.
25. M.F. však nedoložil, a to ani v civilních řízeních, ani v tomto trestním řízení údajné platby konkursní mafii, které měly v souhrnu dosáhnout částky 7.000.000 Kč (poprvé takto vyčísleno v podání obžalovaného ze dne 13. 10. 2017 v civilním řízení vedeném pod sp. zn. 11 C 30/2017). Veškeré finanční toky údajně probíhaly v hotovosti, bez jakýchkoliv listinných dokladů, což musel obžalovaný akceptovat především v zájmu ochrany členů své rodiny. Nepodání trestního oznámení

kvůli svému vydírání obžalovaný odůvodnil rovněž svojí nedůvěrou v policii, která jeho předchozí oznámení vůbec neřešila a odkázala ho na civilní soudní řízení.

26. V rámci přípravného řízení bylo zjištěno, že obžalovaný M.F. aktuálně figuruje ve třech obchodních společnostech, a to XXXXXNENTY, XXXXX, XXXXX, a XXXXX, XXXXX Jediným akcionářem společnosti XXXXX, v níž je obžalovaný jediným statutárním zástupcem (statutárním ředitelem) i členem správní rady, je společnost XXXXX, XXXXX V této společnosti byl obžalovaný jediným společníkem až do dne 18. 4. 2016, kdy byl jeho obchodní podíl převeden na zahraniční obchodní společnost XXXXX. sídlící v XXXXX (v rámci rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 20. 6. 2017, sp. zn. 14 Nc 142/2013, vyhodnoceno jako účelový krok k zastření vlastnictví ziskové společnosti).
27. Společnost XXXXX XXXXX se žalobou ze dne 19. 3. 2013 (u Krajského soudu v Brně projednávanou pod sp. zn. 4 Cm 21/2013) domáhala vůči žalovanému M.S., správci konkursní podstaty úpadce Svit, a. s. Zlín, vyloučení některých nemovitostí z konkursní podstaty. Prvoinstanční soud rozsudkem ze dne 15. 12. 2016 tuto žalobu zamítl, odvolací soud však rozsudkem ze dne 1. 3. 2018 žalobci vyhověl (proti tomuto rozsudku bylo žalovaným podáno dovolání, jehož výsledek dosud není znám). V rámci tohoto řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tvrzením obžalovaného M.F. o tom, že by byl kýmkoliv vystaven nátlaku nebo vydírání za účelem ovlivnění výsledku tohoto sporu.
28. Z materiálů založených ve spise Okresního soudu ve Zlíně, sp. zn. 10 C 67/2014, vyplývá, že výše popsané výběry hotovosti byly uskutečněny poté, co poškozená M.F. dne 13. 3. 2014 podala žalobu o rozvod manželství (stejnopis žaloby byl obžalovanému M.F. doručen prostřednictvím poštovního doručovatele až dne 31. 3. 2014).
29. V rámci souvisejících řízení vedených u Okresního soudu ve Zlíně (sp. zn. 14 Nc 142/2013 o úpravu poměrů k nezletilým dětem, sp. zn. 26 C 32/2015 – o výživném nerozvedené manželky, sp. zn. 6 C 240/2014 – o zrušení společného jmění manželů, sp. zn. 6 C 43/2016 – o vypořádání zrušeného jmění manželů, a sp. zn. 11 C 30/2017 – o zrušení výživného nerozvedené manželky) vyšly tyto výběry najevo až dne 25. 8. 2016, když byl soudu ke sp. zn. 6 C 43/2016 doručen na jeho žádost výpis z bankovního účtu č. XXXXX. Do té doby se o nich obžalovaný M.F. nezmínil. Až ve svém podání ze dne 18. 1. 2017 ve věci, sp. zn. 14 Nc 142/2013, v němž se vyjadřoval mj. k nakládání s veškerými finančními prostředky, přišel obžalovaný s tvrzením, že částka 9.000.000 Kč byla použita na vrácení půjčky rodičům a další milionové částky byly vydány konkursní mafii, která tehdy měla jemu a jeho dětem vyhrožovat fyzickou likvidací. Pokud jde o půjčku od otce M.F., smlouvu datovanou dnem 4. 11. 2005 poprvé předložil až při doplnění důkazů k věci, sp. zn. 11 C 30/2017, dne 13. 10. 2017, při téže příležitosti bylo soudu poprvé předloženo i potvrzení věřitele o úhradě dluhu ze dne 30. 5. 2014.
30. V rámci přípravného řízení, na základě příkazu soudce Okresního soudu ve Zlíně ze dne 7. 8. 2018, č. j. V 4-3/2018 - 0 Nt 1004/2018, byl v době od 9. 8. 2018 do 9. 11. 2018 prováděn odposlech a záznam telekomunikačního provozu účastnického telefonního čísla 602 736 607, užívaného obžalovaným M. F.. Tyto záznamy lze ve vztahu k předmětnému skutku označit pouze jako důkazy podpurné, které nicméně vypovídají o velmi negativním vztahu obžalovaného k F. a o jeho úporné snaze zabránit tomu, aby poškozená získala majetek ze vzájemného vypořádání.
31. Nalézací soud k hlavnímu líčení dne 22. 6. 2020 zajistil kompletní spisy Okresního soudu ve Zlíně sp. zn. 36 C 358/2018, 19 C 17/2014, 6 C 240/2014, 6 C 43/2016, 11 C 30/2017 a spis Krajského soudu v Brně sp. zn. KSBR 26 INS 276/2019. Dále předložil veškerá trestní oznámení podaná ze strany obžalovaného F. a poškozené F., které na žádost soudu byly zaslány soudu státním

zástupcem, a přepis CD, na kterém byla výpověď svědka H., kterou soud přebral u předcházejícího hlavního líčení, a byla přepsána obhajobou na žádost soudu. Obhajobou, případně obžalovaným F. byly dále předloženy další listinné důkazy, které byly předloženy procesním stranám, a to rozsudek ve věci rozvodu č. j. 10 C 67/2014, v rámci kterého je konstatováno, že manželé F. spolu nežili od listopadu roku 2014, dále spis 59 Co 348/2017, ve kterém obhajoba poukazuje na bod 89 odůvodnění, exekuční návrh proti M.F. pro neplacení výživného, protokoly o jednání před soudem I. stupně sp. zn. P 305/2018, insolvenční spis, kopie odvolání věřitele, doklady ke stížnostem, které F. podávala na F., soupis trestních oznámení za rok 2015, kopie SMS od bývalého tchána F., protokoly z jednání z 20. 4. 2015 sp. zn. 26 C 32/2015, trestní oznámení, které učinila F. dne 2. 1. 2016, přičemž v rámci listinných důkazů obhajoba poukazovala na skutečnost, že F. měla k dispozici výpisy z účtů i v období, o kterém uváděla, že již ve společné domácnosti nebydlela a tato skutečnost byla v rozporu s trestním oznámením, přičemž ve stejném protokolu uvádí, že předloží výpis z majetkového účtu spořicíh státních dluhopisů na jméno žalovaného z 10. 10. 2011, takže měla k dispozici výpisy z běžných účtů. Obžalovaný k dané věci uvedl, že výpisy chodily běžně do schránky a četl je jak sám obžalovaný, tak i poškozená, která se odstěhovala až v dubnu roku 2011. Poukazoval rovněž na rozpory ve výpovědi obžalované s tím, že obžalovaná uváděla vložení finanční prostředky do rodinného domu ve výši 15 – 17 milionů, aby přesvědčila soud o nepotřebnosti částky 9 milionů ze strany obžalovaného. U dalšího jednání však potvrdila hodnotu ve výši 27 milionů. Podle obžalovaného tak poškozená ve více věcech úmyslně lže.

32. Pokud se týká předložených listinných důkazů u hlavního líčení dne 22. června 2020, nalézací soud konstatuje, že se jedná o důkazy, které mají jen podpůrný charakter a s ohledem na zásadu hospodárnosti je nadbytečné je blíže komentovat, případně rozebírat.
33. Před ukončením dokazování státní zástupce neměl žádných dalších důkazních návrhů. Obhájkyně Mgr. Fekiačová, která obhajuje H., navrhla vypracování znaleckého posudku v rámci zkoumání velkého a malého deničku předloženého H.. Obhájkyně Mgr. Vojtášková navrhla výslech svědkyně D.J.. Důkazní návrhy označil státní zástupce za nadbytečné. Nalézací soud důkazní návrhy zamítl, přičemž je rovněž považuje za nadbytečné. Provedené dokazování považuje soud za dostatečné, protože byl zjištěn skutkový stav ve věci, který umožňuje rozhodnutí ve věci samé. V této souvislosti poukazuje na skutečnost, že obhajoba navrhovala provést důkazy, a to výslechy různých pracovníků kanceláře H. také při ukončení přípravného řízení. Nalézací soud zde pouze podotýká, že v rámci tohoto návrhu absentuje uvedení role H. při údajném sepisu smlouvy. Případný výslech pracovníků AK H. soud však považuje rovněž za nadbytečný, jednak s ohledem na důkazní situaci, jednak s ohledem na časový odstup. V souvislosti se zamítnutím důkazních návrhů soud poukazuje na platnou judikaturu, a to např. rozhodnutí publikované pod R 10/1993 II., podle kterého „jestliže je zřejmé, jak je nutno rozhodnout ve věci, nelze provádět další důkazy, byť by měly vztah k projednávání věci, neboť by se zbytečně oddalovalo včasné rozhodnutí“.
34. Samotné dokazování podle názoru soudu bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, když byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí soudu. Provedené důkazy pak soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na uvážení všech okolností případu, a to jak jednotlivě, tak v souhrnu, kdy podle názoru soudu logické vyhodnocení důkazů umožňuje učinit toliko jeden závěr, a to závěr, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku.
35. Při posuzování provedených důkazů je podle názoru nalézacího soudu nejprve nutno vyřešit prvotní a zásadní otázku, zda F. mohl svému synovi F. dne 4. 11. 2005 reálně zapůjčit částku 9 mil. Kč v hotovosti. S ohledem na provedené dokazování má soud za jisté, že tato finanční částka nemohla být F. zapůjčena. K finanční situaci F., resp. F. manželky, bylo provedeno velmi

podrobné šetření, které jednoznačně vyloučilo možnost zapůjčení částky 9 mil. Kč, protože tuto finanční částku F. neměl ke dni 4. 11. 2005 reálně k dispozici. Pokud obžalovaný M.F. uvádí, že se jednalo o peněžní prostředky získané z jeho příjmu, a to jak v zahraničí, tak v České republice, případně o peněžní prostředky získané prodejem nemovitosti, pak tato obhajoba není reálná. Pokud by obžalovaný získal finanční prostředky v rámci své pracovní činnosti v zahraničí před rozpadem Československé republiky, pak by finanční hotovost v československé měně musel vyměnit za českou platnou měnu. Záznam o výměně finančních prostředků by obžalovaný jistě předal orgánům činným v trestním řízení, aby potvrdil možnost poskytnutí dané finanční částky. Nelze rovněž přehlédnout dobu, kdy měla být finanční částka poskytnuta. Jednalo se o dobu, kdy obžalovaný M.F. společně se svou manželkou stavěli velmi nadstandardní rodinný dům. V této souvislosti soud poukazuje na skutečnosti zjištěné v přípravném řízení, přičemž tento dům rovněž museli zařídit, neboť předcházející byt prodali včetně veškerého zařízení. Je zcela zřejmé, že v tuto dobu musel obžalovaný se svou manželkou hradit náklady na výstavbu rodinného domu a náklady na zařízení tohoto rodinného domu a jednalo se o dobu, kdy ke dni 4. 11. 2005 obžalovaný M.F. měl na svém účtu částku přesahující 10 mil. Kč, takže by bylo zcela nelogické, aby v dané době poskytl otec mající výraznou potřebu finančních prostředků z důvodu výstavby a zařizování rodinného domu synovi půjčku, který měl na bankovním účtu dostatek finančních prostředků. Nalézací soud konstatuje, že s ohledem na finanční šetření je zcela vyloučeno, aby obžalovaný M.F. měl danou finanční částku k dispozici, přičemž v rámci finančního šetření nadto nebylo zohledněno čerpání peněz v rámci běžného životního provozu, tedy na jídlo, bydlení, dopravu, koupi běžného spotřebního zboží, případně rekreaci. Nalézací soud má tak za prokázanou nemožnost předání částky 9 mil. Kč v hotovosti obžalovaným M.F. obžalovanému M.F. v rámci údajné půjčky ze dne 4. 11. 2005. Výpovědi obžalovaných v tomto směru, včetně výpovědi svědka H. tak soud z tohoto důvodu hodnotí jako zcela nevěrohodné.

36. Výše uvedený rozbor důkazní situace by byl zcela dostatečný pro rozhodnutí ve věci samé. Nalézací soud však přesto poukáže na další skutečnosti svědčící o fiktivnosti smlouvy ze dne 4. 11. 2005. Velmi nevěrohodné je již samotné předání finanční částky v hotovosti. Obžalovaný F. byl dle všech zjištění a i své výpovědi v této době blízkým kamarádem H.. Často navštěvoval jeho kancelář a je pravděpodobné, že by případnou smlouvu dostal k prostudování, případně by měl dotazy týkající se této smlouvy. Zcela logickým dotazem ze strany každého klienta advokátní kanceláře, který by si chtěl nechat vyhotovit smlouvu o půjčce by byl dotaz, jakým způsobem by měly být předány finanční prostředky. Pokud advokátní kancelář ve smlouvě nekonstatuje předání finančních prostředků, ale jen konstatuje předcházející poskytnutí finanční částky, pak předání finančních prostředků v advokátní kanceláři před zraky údajného svědka je zcela nesmyslná. Je nelogické, aby obžalovaný F. za této situace dovážel do advokátní kanceláře vysokou finanční částku a zde ji předával svému synovi obžalovanému F.. K předání mohlo dojít bez převozu finančních prostředků a údajné předání v advokátní kanceláři podle názoru soudu má jen jeden účel, a to potvrzení věrohodnosti obhajoby obžalovaných, byť samotné předání takovým způsobem takto vysoké finanční částky je zcela nelogické a odporující obchodní praxi. Rovněž údajné držení finanční hotovosti mimo bankovní účty, jak je tvrzeno M.F., je zcela nesmyslné za situace, kdy obžalovaný i jeho manželka měli více bankovních účtů a nadto investovali finanční prostředky i do spořicíh účtů, kapitálového fondu a životního pojištění. Za této situace logicky vyhodnocuje nalézací soud tvrzení obžalovaného M.F. o držení vyšší finanční hotovosti v domácnosti za zcela účelové.
37. Dalším zcela zásadním důkazem prokazujícím nereálnost smlouvy ze dne 4. 11. 2005 je znalecký posudek z oboru kriminalistiky, odvětví technického zkoumání dokladů a písemností, vypracovaný Kriminalistickým ústavem Policie ČR a výpověď zpracovatelky tohoto znaleckého posudku Mgr. Anny Hálečkové. Obhajoba se snažila znalecký posudek znevěrohodnit údajnou absencí akreditace týkající se daného znaleckého posudku. Tento závěr obhajoby je však mylný. Soud zde poukazuje

na výpověď Mgr. Anny Hálečkové (č. l. 1460), ve které uvedla, že laboratoř se akredituje jako celek a veškeré procesy, které jsou zde prováděny, musí být schváleny. Některé zkoušky, které se provádějí méně často, se akreditovat nenechají, to však neznamená, že by neodpovídaly systému té akreditace, přičemž laboratoř spolupracuje s jinými forensními laboratořemi v Evropě, které rovněž používají obdobné metody, která předepisuje základní principy, jak zkoumat listiny a písemnosti. Na základě těchto metod byl posudek zpracován. Přístroje, které jsou používány, jsou standardně nabízené přístroje forensním laboratořím, jsou samozřejmě servisované a všichni pracovníci jsou v rámci akreditací zaškoleni, o čemž se vedou záznamy. Je tedy zřejmé, že se jedná o standardní znalecký posudek. Znalecký posudek zjistil tři zásadní skutečnosti: Jednak byla zjištěna shodnost psací pasty v rámci podpisů M.F. a M.F. na smlouvě o půjčce s psací pastou na podpisu M.F. na tzv. kvitanci, tedy potvrzení věřitele o úhradě dluhu dlužníkem. Jedná se o podpisy údajně ze 4. 11. 2005 a 30. 5. 2014 a podle názoru soudu je reálně nemožné, aby psací pasty byly totožné. Dále bylo zjištěno, že listiny byly vyhotoveny elektrografickým tiskem černým tonerem shodných fyzikálních vlastností na téže tiskovém zařízení, přičemž sama zpracovatelka uvedla možnost přesně nezjištěné náhody; s ohledem na konkretizaci znaků je však výrazná pravděpodobnost hraničící skoro s jistotou, že dané listiny nemohly být vyhotoveny s odstupem osmi let, ale jedná se o dobu podstatně kratší, případně nejpravděpodobnější je vyhotovení v blízkém časovém rozmezí nebo ve shodné době. Údaje obhajoby o možnosti využití tzv. spečeného listu na potvrzení ze dne 30. 5. 2014 nemá logický podklad, protože daný list by musel být vyhotoven na shodné tiskárně a v době blízké vyhotovení smlouvy ze dne 4. 11. 2005. Pokud by smlouva ze dne 4. 11. 2005 byla reálná, pak účastníci jistě nemohli ani tušit datum úhrady dluhu ke dni 30. 5. 2014. Je tedy zřejmé, že půjčka datovaná dnem 4. 11. 2005 i smlouva, která byla o této půjčce vyhotovena, je zcela fiktivní. Jak plyne z výpovědi poškozené F. i z výpovědi F., včetně jeho písemného vyjádření, obžalovaný M.F. do zahájení rozvodového řízení, tedy k datu 13. 2. 2014, nevěděl o úmyslu své tehdejší manželky týkajícím se rozvodu. Do této doby nečinil jakékoliv kroky, které by měly v konečném důsledku vést ke zrušení SJM, případně zúžení SJM, ač s ohledem na své podnikání tak jistě mohl činit. Teprve po zahájení rozvodového řízení obžalovaný v přesně nezjištěné době vyhotovil s pomocí dalších osob fiktivní smlouvu o půjčce datovanou dne 4. 11. 2005 a potvrzení věřitele o úhradě dluhu, které jest datováno dne 30. 5. 2014, takže tyto doklady zjevně vyhotovil v období od 13. 2. 2014 do 30. 5. 2014. Nelze přitom přehlédnout, že datum fiktivní smlouvy bylo umístěno do období, kdy advokáti neměli ještě povinnost při ověřování podpisu zanést datum ověření podpisů do určené knihy o ověřování podpisů, tedy do 31. 12. 2005. Tato skutečnost a bezpodmínečná nutnost pak objasňuje stanovení dlouhé nelogické doby k vrácení finanční částky, ač obžalovaný M.F. v době před rozvodem manželství byl úspěšným podnikatelem a danou částku by rozhodně mohl vrátit dříve a rozhodně by věřiteli mohl poskytnout minimálně do roku 2014 několik splátek. Tyto skutečnosti zjevně svědčí o účelovosti vyhotovení dané fiktivní smlouvy a daného fiktivního potvrzení. Lze konstatovat, že daný znalecký posudek zjevně vyvrací obhajobu obou obžalovaných a zcela znevěrohodňuje i výpověď svědka H.. Pokud se týče samotného vyhotovení fiktivní smlouvy o půjčce, soud s ohledem na absenci hodnověrných výpovědí nemá reálnou šanci zjistit, kdo přišel s nápadem vyhotovit fiktivní smlouvy, a to způsobem, jakým byly vyhotoveny. Může toliko konstatovat, že se jedná o plán vysoce amatérský s velmi nedbalým a obhajitelným provedením. V této souvislosti poukazuje na další zjištění ze znaleckého posudku, kdy smlouva o půjčce byla podepsána na dokladu o potvrzení věřitele, ač v době uzavření půjčky žádná ze stran nemohla reálně vědět, kdy dojde k navrácení finančních prostředků. Která osoba realizovala tisk falešných dokladů tak rovněž nemohlo být soudem zjištěno. Jako nejlogičtější se soudu jeví, že listiny byly vyhotoveny na popud obžalovaného M. F., či přímo obžalovaným M. F., a to společně s osobou, která měla k dispozici obdobné dokumenty, které se používaly v advokátní kanceláři H., která měla k dispozici kopie papírů s logem společnosti a razítka kanceláře H., případně věděla, jak tato razítka vypadají. Konkrétní identifikace této osoby však nebyla provedena. Podle názoru nalézacího soudu je však fiktivnost

daných smluv o půjčce zcela nepochybná a provedené důkazy neumožňují žádný jiný závěr než ten, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku.

38. Obžalovaný M.F. v rámci již citovaného rozvodového řízení uvedl, že z vybrané částky 18.384.784 Kč uhradil 7 milionů jako výpalné konkursní mafii. K této úhradě neuvedl žádné bližší okolnosti a tuto skutečnost poprvé uvedl v rámci svého podání ze dne 13. 10. 2017 v civilním řízení vedeném pod sp. zn. 11 C 30/2017. Veškeré předání této finanční částky mělo probíhat v hotovosti, bez jakýchkoliv listinných dokladů a obžalovaný nekonkretizoval osoby, které finanční hotovost přebraly, případně jakým způsobem byla předána, a předání dle svého vyjádření musel realizovat v rámci zájmu ochrany členů své rodiny. Nepodání trestního oznámení pak odůvodnil svou nedůvěrou v policii. Již v přípravném řízení byla možnost vydírání prověřována, a to především v rámci sporu mezi společnostmi XXXXX XXXXX a správcem konkursní podstaty úpadce Svit a. s. Zlín o vyloučení některých nemovitostí z konkursní podstaty. V rámci tohoto řízení nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tvrzení obžalovaného, že by byl vystaven nátlaku nebo vydírání za účelem ovlivnění výsledku sporu. Také případné řízení vedené pod sp. zn. 19 C 17/2014 týkající se nezaplacené ceny stavebních prací nemohou mít souvislost s údajným vydíráním. Obžalovaný ke své trestné činnosti odmítl, jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, odpovídat na jakékoliv dotazy. Stejnou strategii pak zvolil spoluobžalovaný M.F.. Soud zdůrazňuje, že obžalovaný v rámci své obhajoby může zákonně zvolit jakoukoliv strategii a odmítnutí odpovídat na otázky je jeho zákonným právem. Na straně druhé tato skutečnost nepřímou podporuje závěry soudu o spáchání trestné činnosti ze strany obou obžalovaných. Soud v této souvislosti poukazuje na platnou judikaturu a to například rozhodnutí ÚS 3738/2015 z 8. 3. 2016. Je zcela logické, že oba obžalovaní by v případě odpovědi na kladené otázky museli uvádět skutečnosti, které by se daly ověřit a které by zjevně byly pro obžalované nepříznivé. V tomto směru, pokud se týká vyplacení údajného výpalného konkursní mafii, obžalovaný F. vůbec neuvedl, z jakého důvodu neoznámil svým blízkým skutečnosti o nebezpečí ze strany blíže neurčených osob, či tzv. mafie, z jakého důvodu jim nezajistil bezpečnost, např. pomocí ochranné služby, jakým způsobem došlo k převodu finančních prostředků, kterým osobám, ve které době, na kterých místech apod., tedy jednalo by se o spoustu otázek, přičemž odpovědi by zjevně vedly k prokázání fiktivnosti této obhajoby. Samotné tvrzení o tzv. konkursní mafii, bez uvedení bližších skutečností, nelze odkázat ani do kategorie mýtů, či bájí, protože mýty a báje vesměs vychází z určitých reálných základů, zatímco tvrzení obžalovaného M.F. o údajné konkursní mafii a vyplacení částky 7 mil. Kč jeho osobou této konkursní mafii se neopírá ani o jeden reálný a ověřitelný bod. Z tohoto důvodu soud danou obhajobu vyhodnocuje jako nevěrohodnou a ryze účelovou, přičemž toto tvrzení obžalovaného M.F. bylo vedeno snahou, tak jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.
39. Obhajoba v rámci celého řízení znevěrohodňovala výpověď poškozené. Soud k výpovědi poškozené, ale i k výpovědi obžalovaného týkající se poškozené konstatuje, že se jedná o osoby s výraznými vzájemnými antipatiemi, které vypovídají účelově, takže hodnověrnost jak jedné, tak druhé výpovědi nepovažuje soud za výraznou. Z výpovědi poškozené jsou však důležité určité části této výpovědi, které jsou zcela jednoznačně věrohodné, a to i s ohledem na výpověď obžalovaného, případně jeho písemné vyjádření, které tyto části výpovědi poškozené neznevěrohodňuje. Soud tak bere za prokázané, že poškozená o výběrech finančních prostředků nevěděla a nevěděla o údajné půjčce mezi obžalovanými F. a F., o údajném vrácení finančních prostředků z této údajné půjčky a o údajném vyhrožování ze strany konkursní mafie. Nálezací soud v rámci obhajoby obžalovaného o údajné konkursní mafii v této souvislosti konstatuje, že pokud by se jednalo o reálnou hrozbu, pak by obžalovaný s největší mírou pravděpodobnosti o této hrozbě informoval své nejbližší rodinné příslušníky, a to i s ohledem na to, že údajná hrozba byla směřována i proti těmto osobám. Rovněž by s vysokou mírou pravděpodobnosti přikročil k určitým bezpečnostním krokům, což však obžalovaný v žádném případě neučinil. Co je však zcela jisté, tak obžalovaný by

dozajista alespoň částečně změnil své chování, neboť v případě reálnosti takové hrozby by každý člověk v rámci vysokého psychického tlaku na jeho osobu, při zohlednění reálnosti možných hrozeb vůči jeho osobě a vůči jeho blízkým měnil chování nejenom z důvodu tohoto výrazného psychického tlaku, ale i z důvodu snahy odvrátit možné hrozby. Také tato skutečnost v rámci chování obžalovaného v průběhu dokazování nebyla zjištěna, což svědčí o nereálnosti jeho obhajoby. Obžalovaný při výběru finančních prostředků nejenže neinformoval svoji tehdejší manželku; tato skutečnost v žádném případě není trestná, ale trestnost jeho jednání spočívá v dalších krocích, kdy v rámci civilního řízení obžalovaný předložil fiktivní smlouvy a uvedl dále smyšlenou historiku o konkursní mafii a tyto skutečnosti zcela jistě byly uvedeny obžalovaným jen z jednoho důvodu, a to z důvodu snahy snížit společné jmění manželů. Pokud by obžalovaný tento záměr neměl, pak by neměl žádný důvod zajišťovat výrobu fiktivních smluv a potvrzení a vymýšlet si smyšlené historiky. Poškozená svým postupem, když neakceptovala takové snížení společného jmění, zabránila své budoucí finanční ztrátě, a to ve výši 8 mil. Kč.

40. Obžalovaný M.F. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy z hotovosti vybrané z bankovního účtu č. XXXXX v březnu 2014 nejméně 16.000.000 Kč svévolně použil jinak než ve prospěch společného jmění manželů, tuto skutečnost před M.F. zatajoval, a když v rámci civilního soudního řízení vyšla najevo, uváděl lživá tvrzení o použití těchto finančních prostředků na úhradu půjčky obžalovanému M.F. a na vyplacení finančních požadavků tzv. konkursní mafie, přičemž předmětnou půjčku dokládal falešnými, dodatečně vytvořenými dokumenty, s cílem přesvědčit poškozenou, aby v řízení o vypořádání společného jmění manželů k těmto penězům neuplatňovala žádné nároky. Pokud by poškozená lživým tvrzením obžalovaného uvěřila a v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů svoje nároky neuplatnila, byl by její vypořádací podíl (vzhledem k právní povaze institutu společného jmění manželů a zákonným pravidlům pro jeho vypořádání) zkrácen nejméně o polovinu zatajené hotovosti, tj. o 8.000.000 Kč, což by na jejím majetku způsobilo škodu velkého rozsahu (§ 138 odst. 1 trestního zákoníku), přičemž k dokonání trestného činu nedošlo, naplnil obžalovaný M.F. po všech stránkách zákonné znaky skutkové podstaty zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku spáchaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovaný jednal nepochybně v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, když s ohledem na jednání uvedené ve výrokové části tohoto rozsudku jeho jednání přímo směřovalo k danému následku v podobě porušení zájmu na ochraně majetku poškozené.
41. Obhajoba v rámci závěrečné řeči velmi podrobně poukazovala na rozsáhlou judikaturu týkající se společného jmění manželů a dovozovala nemožnost zkrácení majetku v rámci civilního řízení v neprospěch poškozené. Tato skutečnost je však pouze fiktivní. Pokud by poškozená s údaji obžalovaného, které uváděl v rámci civilního řízení, souhlasila, byla by krácena o polovinu zatajené hotovosti, tzn. o částku 8 mil. Kč. Státní zástupce v této souvislosti již v obžalobě poukazoval na platnou judikaturu, a to rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2014, sp. zn. 11 Tdo 1406/2014, podle kterého znak dokonání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku „způsobení škody na cizím majetku“ nemůže jeden z manželů naplnit podvodným zkrácením společného jmění manželů, neboť pod pojmem „cizí majetek“ u trestného činu podvodu je třeba rozumět majetek, který nenáleží pachateli nebo nenáleží výlučně jen jemu, přičemž vzhledem k povaze institutu společného jmění manželů je každý z manželů úplným vlastníkem celého takového majetku. Není však vyloučeno, aby podvodné jednání jednoho z manželů vůči tomuto majetku spočívající v tom, že druhému z manželů zamlčel skutečnost, že vytvořil společně s další osobou fiktivní a ničím nepodložený závazek, aby tak záměrně snížil hodnotu majetku ve společném jmění manželů, které bylo provedeno v souvislosti s očekávaným rozvodovým řízením a s vypořádáním společného jmění manželů a směřovalo ke způsobení následku, který měl nastat až rozvodem manželství a vypořádáním majetku ze společného jmění manželů, bylo posouzeno jako pokus trestného činu podvodu. Odčerpání majetku ze společného jmění manželů tímto

způsobem bylo jen mezistupněm vyplývajícím z právního stavu v době podvodného jednání, když konečným cílem pachatele bylo, aby pro případ vypořádání společného jmění manželů získal pro sebe větší podíl ze společného jmění manželů, než by nabyl bez takového podvodného jednání. Obhajoba v souvislosti s daným rozhodnutím Nejvyššího soudu poukazovala na nemožnost aplikace tohoto rozhodnutí v daném případě s ohledem na jiné souvislosti. Nalézací soud upozorňuje, že právě toto rozhodnutí se týká jednání velmi obdobného a v rámci úmyslu a motivace tohoto jednání zcela shodného. Jednalo se o fiktivní dohodu o uznání dluhu ve výši 3 mil. Kč, kdy tímto jednáním se pachatel pokusil způsobit škodu ve výši nejméně 1.500.000 Kč. Obžalovaný se také hájil tvrzením, že trestná činnost neměla souviset s následným rozvodem a vypořádáním jeho společného jmění manželů. Soudy podle pachatele vůbec nepochopily právní podstatu společného jmění manželů, jejich právní posouzení stojí na předpokladu, že se lze dopustit majetkového trestného činu vůči druhému manželovi na majetku, který tvoří společné jmění manželů a případnou škodu na majetku ve společném jmění manželů by byl jeden z manželů povinen druhému manželovi nahradit, což je však zcela nereálné. V této souvislosti se nalézací soud ztotožňuje se závěry státní zástupkyně v rámci dovolacího řízení, která konstatuje, že při klamavém způsobu ovlivnění celkové výše vypořádaných majetkových nároků z majetkového společenství se pak takový právně oddělený majetek jednoho z bývalých manželů může stát předmětem majetkového trestného činu ze strany druhého z nich. Není přitom pochyb, že při stanovení rozsahu hrozícího úbytku na jejich výlučném majetku je třeba vycházet z pravidel uvedených v § 149 odst. 2 poslední věta občanského zákoníku. Nalézací soud konstatuje, že jednání obžalovaného, který zajistil vytvoření fiktivních dokladů a v rámci civilního řízení tyto doklady uplatnil, přičemž dále uváděl fiktivní skutečnosti týkající se použití částky 7 mil. Kč, zcela jednoznačně a logicky směřovaly ke snížení společného jmění manželů a pokud by poškozená takové snížení společného jmění akceptovala, byla by poškozena o částku 8 mil. Kč.

42. Obžalovaný M.F. svým jednáním, které je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku, když pomohl vytvořit fiktivní smlouvu o půjčce ze dne 4. 11. 2005 a vědomě se účastnil vytvoření dokumentu, který měl vzbuzovat falešný dojem, že byl vytvořen v roce 2005, přičemž M.F. věděl, že takovou půjčku neposkytl, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že bude obžalovaným M.F. tento dokument použit v souvislosti s prokazováním jeho finančních poměrů a že je také značnou měrou zkreslí. Musel tak minimálně počítat s tím, že obžalovaný M.F. tímto fiktivním dokumentem ohrozí majetkové zájmy jiného. V rámci dokazování nebylo prokázáno, že by M.F. věděl o účelu dané smlouvy, případně o rozvodu manželů F.. Jeho jednání a zavinění proto soud hodnotí jako úmysl nepřímý ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku. Případná škoda M.F. odpovídá částce 4.500.000 Kč, tedy nedosahuje hranice škody velkého rozsahu, a jednání obžalovaného tak bylo kvalifikováno jako účastenství ve formě pomoci ke zločinu podvodu dle § 24 odst. 1 písm. c) k § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) trestního zákoníku.
43. Oba obžalovaní svým jednáním narušili zájmy společnosti na ochraně majetku, přičemž konkrétní stupeň zakládající trestněprávní odpovědnost pro obžalované ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku je určován okolnostmi skutku, a to především výší hrozící škody i relativní sofistikovaností daného jednání.
44. Při ukládání trestu soud postupoval v souladu s ustanoveními § 35, § 37, § 38 a především § 39 trestního zákoníku. Samotným smyslem a účelem trestu je ochrana společnosti před kriminalitou, přičemž primární zásadou stanovenou trestním zákoníkem je ve smyslu § 38 trestního zákoníku, zásada přiměřenosti trestních sankcí. Pokud jde o ukládání trestu, pak rozhodujícím kritériem pro konkrétní uložený trest je charakter spáchaného trestného činu, dále okolnosti spáchaného trestného činu, včetně osoby pachatele. Povahu a závažnost spáchaného trestného činu blíže určují hlediska, která jsou demonstrativně vypočtena v ustanovení § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Patří k nim především objektivní znaky blíže charakterizující spáchaný trestný čin, a to význam

chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu, jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, míra zavinění pachatele, pohnutka, záměr a cíl a v neposlední řadě, jak je již výše uvedeno, osoba pachatele. Podpůrným hlediskem ve vztahu k povaze a závažnosti trestného činu jsou poměry pachatele, a to především v době ukládání trestu. V rámci ukládání trestu soud vychází ze zásady individualizace trestu a požadavku, aby druh uloženého trestu, jakož i výše odrážel podstatné zvláštnosti konkrétního případu. Obecně lze konstatovat, že při ukládání trestu se vždy především zvažují povaha a závažnost spáchané trestné činnosti, dále poměry pachatele, jeho dosavadní způsob života, možnost nápravy a další okolnosti polehčující nebo přitěžující. Hlavním kritériem pro ukládání trestu je tak povaha a závažnost spáchaného trestného činu, která zahrnuje nejširší okruh skutečností týkajících se trestného činu. Soud konstatuje, že výše uvedená trestná činnost narušila zájem společnosti na ochraně vlastnictví. Jedná se zcela jistě o jednání společensky škodlivé, kdy však tato škodlivost není zvyšována např. fiskálním zájmem českého státu, případně fatálními následky, takže v rámci zkoumání škodlivosti soud v žádném případě neshledal žádné zvýraznění společenské škodlivosti mimořádnými okolnostmi samotné trestné činnosti, či skutečnostmi, které by byly nalezeny na straně obžalovaných. Naopak, pokud se týká obžalovaných, jedná se o osoby, které nikdy nebyly projednávány pro přestupky a nikdy nebyly odsouzeny. Lze tak konstatovat, že před samotnou trestnou činností žily řádným občanským životem a nynější trestná činnost je zcela mimořádným vybočením z předcházejícího řádného občanského života, přičemž daná trestná činnost zcela jistě byla zapříčiněna výjimečnými okolnostmi týkajícími se rozpadu manželství M. F.. Pokud se týká motivace jednání obou obžalovaných, pak tato motivace je rozdílná. Zatímco u obžalovaného M.F. soud shledává jako zásadní motivaci snahu získat finanční zisk a tím potrestat bývalou manželku, neboť by došlo ke zkrácení jejich majetkových práv, u obžalovaného M.F. tuto motivaci soud neshledává a jako zásadní motivaci soud vyhodnocuje snahu obžalovaného pomoci synovi, byť prostřednictvím jednání, které porušilo trestní zákon. Soud v této souvislosti dovozuje, že u obžalovaného M.F. není jakýchkoliv pochyb, že jeho jednání je zcela mimořádné, a obžalovaný, kterého soud hodnotí jako řádného občana, který v rámci svého povolání celoživotně se snažil pomáhat lidem, pak při zhodnocení takového stavu nelze mít jakoukoliv obavu, že by obžalovaný případně kdykoliv v budoucnosti páchal trestnou činnost. Obdobně obžalovaný M.F. má s ohledem na dosavadní bezúhonnost, rodinné vztahy, kdy má určitě výrazné pouto ke svým třem dětem, takže také u tohoto obžalovaného soud předpokládá velmi dobré možnosti resocializace a velmi nízkou možnost jakékoliv jiné trestné činnosti.

45. Obžalovanému M.F. byl uložen trest dle § 209 odst. 5 trestního zákoníku, a to ve smyslu § 58 odst. 1, odst. 5 trestního zákoníku, tedy pod dolní hranicí zákonné sazby, když obžalovaný spáchal skutek toliko ve stádiu pokusu, k jeho nápravě není nutný trest spojený s přímým výkonem trestu odnětí svobody a nelze pominout i mimořádné okolnosti dané trestné činnosti. U obžalovaného jakožto polehčující okolnost bylo vyhodnoceno vedení řádného života. Oproti tomu jako přitěžující okolnost bylo vyhodnoceno spáchání trestného činu s rozmyslem po předchozím uvážení. Samotné provedení, s ohledem na charakter trestné činnosti, však podle názoru nelze podřadit pod termín - zvláštní lest. Motivaci trestné činnosti vztahující se k zjištění pak soud vyhodnotil při uložení peněžitého trestu. Obžalovanému tak byl uložen ještě mimořádně výchovný trest, tedy trest pro obžalovaného vcelku výrazně příznivý, a to trest v trvání tří let, jehož výkon se podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce pěti let, což znamená na nejdelší možnou zkušební dobu, kdy obžalovaný by svým řádným občanským životem měl prokázat oprávněnost uložení tohoto trestu. Jak již soud výše uvedl, motiv trestné činnosti musí mít za následek uložení peněžitého trestu. Soud vyhodnotil majetkové poměry obžalovaného, který se k nim sice blíže nevyjádřil, avšak v rámci majetkových zjištění orgánů činných v přípravném řízení v rámci skutečností uváděných v rozvodovém řízení i v dalších civilních řízeních je zřejmé, že obžalovaný má majetek v řádech milionů, či spíše desítek milionů Kč, tedy minimálně dvojnásobek uloženého peněžitého trestu. S ohledem na tyto skutečnosti a charakter trestné činnosti proto soud obžalovanému uložil

přiměřený trest při zhodnocení výše možné škody a majetkových poměrů obžalovaného, a to trest peněžitý v celkové výměře 7.000.000 Kč, přičemž pro případ, že by výkon tohoto trestu mohl být zmařen, byl obžalovanému rovněž uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let, který podle názoru nalézacího soudu je taktéž přiměřený jak výši peněžitého trestu, tak všem okolnostem trestné činnosti.

46. Obžalovanému M.F. soud uložil trest dle § 209 odst. 4 trestního zákoníku. U obžalovaného je jednoznačně s ohledem na řádný bezúhonný život nutno ukládat trest, který by nebyl spojen s přímým výkonem trestu odnětí svobody. Nalézací soud by při doznání obžalovaného ukládal trest při samé dolní hranici zákonné sazby, případně ještě pod touto dolní hranicí. Bez kajícího doznání však není možný takový postup a obžalovanému uložil trest odnětí svobody v trvání dvou let a šesti měsíců, tedy při dolní hranici zákonné sazby, ale nikoliv při samé dolní hranici zákonné sazby, který podmíněně odložil na zkušební dobu v délce tří let, což znamená v polovině zákonné sazby. Jelikož motivací obžalovaného nebyl majetkový prospěch, tak soud obžalovanému peněžitý trest neukládal.
47. K adhezivnímu řízení se řádně před zahájením dokazování připojila poškozená, a to s částkou 8 milionů Kč s odůvodněním, že bývalý manžel se na její úkor bezdůvodně obohatil, ale tuto skutečnost poškozená blíže nedoložila a je zřejmé, že nemohlo dojít k majetkové újmě, protože trestná činnost byla spáchána ve stádiu pokusu. Poškozená dále uváděla i nemajetkovou újmu, kdy s ohledem na postup obžalovaného se dostala do tíživé finanční situace a z důvodu velkého psychického tlaku musela vyhledat odbornou pomoc a po mnoho měsíců byla z výše uvedených důvodů v pracovní neschopnosti. Tyto skutečnosti však poškozená žádným způsobem nedoložila. Chybí tak doklady o pracovní neschopnosti a prokázání příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a touto pracovní neschopností, není doložen případný znalecký posudek týkající se psychické újmy a opětovně příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a touto nemajetkovou újmou a z těchto důvodů proto soud odkázal poškozenou s jejím nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
48. Oproti důkazní situaci ve věci obžalovaných M.F. a M.F. je u obžalovaného M.H. důkazní situace podstatně odlišná. M.H. byl obžalobou státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně, pobočka ve Zlíně, která byla ke Krajskému soudu v Brně, pobočka ve Zlíně doručena dne 30. 1. 2020, žalován pro skutek, který je uveden ve výrokové části tohoto rozsudku. Obžalovaný se jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení podrobně k danému jednání vyjádřil, rozhodně však popřel spáchání jakékoliv trestné činnosti. Na vyhotovení smlouvy o půjčce si nepamatuje, a pokud by tuto smlouvu podepsal, pak tato smlouva by byla pravá a reálná. Obžalovaný však poukázal na skutečnosti, které u něj vzbuzovaly podezření z pravosti smlouvy. Jedná se o absenci barevnosti hlavičky, použitou barvu na razítku. Zda je smlouva fiktivní, však obžalovaný jednoznačně neuvedl. V přípravném řízení bylo vypracováno odborné vyjádření z odvětví zkoumání ručního písma, odvětví technického zkoumání dokladů a písemností, které je uvedeno výše mezi důkazy. Pokud se týká podpisu M.H., odborné vyjádření dospívá k závěru o vyšší pravděpodobnosti, že se jedná o pravý podpis obžalovaného, než by se jednalo o padělek jeho podpisu. Jedná se však jen o pravděpodobnost, nikoli alespoň o velmi vysokou míru pravděpodobnosti hraničící s jistotou. V rámci šetření jednání obžalovaného nebyly provedeny žádné důkazy, které by jednoznačně svědčily, že to byl právě obžalovaný H., který vytvořil nebo následně nechal vytvořit danou listinu o půjčce, která je datována dne 4. 11. 2005. Naopak tato skutečnost je popřena výpovědí svědka H., byť tato výpověď týkající se doby sepsání listiny je nevěrohodná. Nelze pominout, že obžalovaný M.H. v době rozhodné, tedy v době, kdy dané listiny byly účelově vytvořeny, již aktivně nevykonával advokacii a ke dni 10. 11. 2011 byl vyškrtnut ze seznamu advokátů. Případná razítka by tak měl mít toliko k dispozici insolvenční správce v řízení ve věci dlužníka M.H., kdy správce vydal všechna razítka nalezená při zajišťování majetku v advokátní kanceláři a ani jedno z těchto

razítek neodpovídá razítku na dané fiktivní smlouvě o půjčce. Za této důkazní situace, kdy s ohledem na rozhodnutí ve věci obžalovaných M.F.a M.F. je důkazy, které jsou výše uvedeny, prokázáno, že skutek – trestný čin se stal, u obžalovaného M.H. není prokázáno, že to byl právě tento obžalovaný, který skutek spáchal, a proto obžalovaný H.byl jednání uvedeného v obžalobě zproštěn podle § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný M.H..

Poučení:

Proti všem výrokům tohoto rozsudku je možné podat odvolání do 8 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, pobočky ve Zlíně.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku a obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká.

Poškozený může odvoláním rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo proto, že takový výrok nebyl učiněn. Poškozený může požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, žádost se podává u tohoto soudu.

Odvolání musí být do 8 dnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Jestliže odvolání nesplňuje náležitosti obsahu odvolání, může být odvolacím soudem odmítnuto.

Zlín 25. června 2020

JUDr. Radomír Koudela v. r.
předseda senátu